

புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்நோக்கும் வாழ்வாதார சவால்கள்: யாழ்ப்பாணத்தில் போருக்குப் பின்னரான மயிலிட்டி வடக்குக் கிராமத்தை மையமாகக் கொண்ட ஒரு சமூகவியல் ஆய்வு

(Livelihood Challenges Faced by Newly Resettled Families: A Case Study of Post-War Myliddy North Village in Jaffna)

நி.பாஸ்கரன்

ஆய்வுச்சுருக்கம்

இலங்கை சமூகத்தில் அண்மைக்காலமாக குடும்பங்களில் ஏற்பட்டுவரும் மாற்றங்களுக்கு பல்வேறு காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்தி வருகின்றன. அவற்றுள் பெரும்பாலான காரணிகள் போர் மற்றும் அதனோடு இணைந்த அனுபவங்களுடன் தொடர்புபட்டுள்ளன. போருக்குப் பின்னரான யாழ்ப்பாணத்தில் புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதார சவால்கள் பல்வேறு காரணங்களால் இன்றியமையாத ஆய்வு விடயமாக மாறியுள்ளது. இந்நிலையில் இவ்வாய்வின் நோக்கம், நீண்டகால தொடர்ச்சியான இடப்பெயர்வுக்குப் பின்னர் அண்மையில் புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதாரம் சார்ந்த சவால்களை இனங்காண்பதும், அச் சவால்களை வெற்றிகொள்வற்கான சிபாரிசுகளை முன்வைப்பதும் ஆகும். இவ்வாய்வு யாழ்ப்பாணத்தின் வலிகாமம் வடக்கின் மயிலிட்டி வடக்கு (J/246) கிராமத்தினை மையமாகக் கொண்டுள்ளது. ஆய்வில் அளவு மற்றும் பண்புரீதியான தரவு சேகரிப்பு நடப்பங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஆய்வின் விசாரணை சமுதாய மட்டம் மற்றும் குடும்ப மட்டம் எனும் இருதளங்களைக் கொண்டமைந்தது. சமுதாய மட்டத்தில், முதன்மை தரவு சேகரிப்பு முறைகளில் பிரதான தகவல் வழங்குனர்களுடான சந்திப்புகள் மற்றும் நேர்காணல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. குடும்ப மட்டத்தில் நோக்கம் கருதிய மற்றும் வசதிசார் மாதிரி அடிப்படையில் 74 குடும்பங்கள் தெரிவுசெய்யப்பட்டு மூன்று முக்கிய தரவு சேகரிப்பு கருவிகளின் ஊடாக (வினாக்கொத்து, ஆழமான நேர்காணல்கள் மற்றும் குவிமையக்குழுக் கலந்துரையாடல்) தரவுகள் சேகரிக்கப்பட்டது. அளவு மற்றும் பண்புசார் பகுப்பாய்வின் அடிப்படையில் புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்நோக்கும் முக்கிய வாழ்வாதாரம் சார்ந்த சமூக-பொருளாதார சவால்கள் இனங்காணப்பட்டுள்ளது. நீண்டகால இடப்பெயர்வு மற்றும் இராணுவ உயர்பாதுகாப்பு வலய அமுலாக்கம் காரணமாக, கிராமத்தின் நிலம் புறக்கணிக்கப்பட்டு உரிமையாளர்களால் பராமரிக்கப்படாத நிலையில் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னர் நிலப்பயன்பாட்டிற்காக நிலத்தை அணுகமுடியாமை மற்றும் நிலமின்மை தொடர்பான பிரச்சினைகள் நிலவுகிறது. மீள்குடியேற்றத்திற்கு பின்னரான புதிய சூழலில் மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் மத்தியில் வருமானப் பற்றாக்குறை, வீடற்றநிலை மற்றும் வீடமைப்புசார் பிரச்சினைகள், சமுதாய வாழ்வின் இழப்பு, குடும்பங்களில் நிலவும் குறைந்தளவான பாதுகாப்பு மற்றும் பொழுதுபோக்கு வசதிகளின்மை காரணமாக குடும்பங்களின் சமுதாய-பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளில் குறைந்தளவிலான பங்கேற்பு நிலவுகையில் சமுதாய வாழ்வானது பாதிப்புகளாகிறது. இந்நிலையில் வினைத்திறனான சமுதாய மட்டத்திலான புனர்வாழ்வுச் செயற்றிட்டங்களின் (community based rehabilitation) தேவைப்பாட்டினை இவ்வாய்வு முன்மொழிந்துள்ளது.

Article History:

Received: 05.04.2022

Accepted: 21.06.2022

திறவுச்சொற்கள்:

இடப்பெயர்வு, மீள்குடியேற்றம், வாழ்வாதாரம்.

அறிமுகம்

இலங்கையில் ஏறத்தாழ மூன்று தசாப்த காலமாகத் தொடர்ந்த போர்க்கால அனுபவங்கள் குறிப்பாக வட-கிழக்கு பகுதிகளின் குடியிருப்பு வடிவங்களின் வளர்ச்சியில் பரந்த இடைவெளியை உருவாக்கியுள்ளது. குறிப்பாக உள்நாட்டுப் போர் இலங்கைத் தீவின் இயற்பியல் நிலப்பரப்பு (அதாவது மேற்பரப்பு அம்சங்கள்) பற்றிய நமது புரிதலைப் பாதித்துள்ளது, இதனை 'வன்முறையின் ஒரு நிலப்பரப்பு' (a topography of violence) என்று மேலோட்டமாக எழுதியுள்ளார் மானுவியலாளர் மாலதி டி அல்விஸ் (De Alwis, 2004:213). 'முன் வரிசைகள்' (front lines), 'மனிதனற்ற நிலம்' (no man's land), 'எல்லை வலயங்கள்' (border zones) 'வெறுமையாக்கப்பட்ட மற்றும் வெறுமையாக்கப்படாத பகுதிகள்' (cleared and uncleared areas), உயர் பாதுகாப்பு

(high-security zone) மற்றும் 'அகதி' (refugees) மற்றும் 'நலன்புரி நிலைய வாழ்வு' (refugee camp life) என தொடர்ந்து விரிவடைந்து வந்துள்ளது. இத்தகைய சொல்லடல்கள் நாளாந்த வாழ்வில் மக்கள், பொருட்கள் மற்றும் கால்நடைகளின் இடப்பெயர்வுடன் இணைத்து நோக்கப்படுகிறது

இலங்கையின் வடக்கு-கிழக்கில் தொடர்ந்த போர்க்காலச் சூழமைவுகள் உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாடுகளை நோக்கிய மக்களின் இடப்பெயர்வுக்குரிய (displacement) முக்கிய காரணியாக இனங்காணப்படுகிறது. குறிப்பாக 1980 ஆம் ஆண்டுகளிலேயே யாழ்ப்பாணத்தில் போர் காரணமாக இடப்பெயர்வுகள் ஆரம்பமாகின. அதனைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட தொடர்ச்சியான இடப்பெயர்வின் காரணமாக மக்கள் குடியிருப்பு மற்றும் விவசாய நிலங்களில் பெரும்பாலானவை அழிக்கப்பட்டன, புறக்கணிக்கப்பட்டன மற்றும் உரிமையாளர்களால் கைவிடப்பட்டன. குறிப்பாக நிலவுடைமையாளர்கள் தங்கள் பாரம்பரிய கிராமங்களிலிருந்து வெளியேற வேண்டிய கட்டாயத்தில் தங்கள் குடியிருப்புகளை கைவிட்டு, புதிய குடியிருப்பு பகுதிகளில் வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். இந்நிலையில் இடப்பெயர்ந்த மக்கள் தமது சொந்த நிலத்தில் வாழும் உரிமையை இழந்த அசாதாரண சமூக வாழ்க்கைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

அந்தவகையில் யாழ்ப்பாணத்தின் வலிகாமம் வடக்கின் பல கிராமங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் தமது சொந்தக் கிராமங்களை விட்டு இடம்பெயர் வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. குறிப்பாக வலிகாமம் வடக்கின் கடற்கரையோர கிராமங்களான பலாலி, மயிலிட்டி, ஊறணி, தையிட்டி மற்றும் காங்கேசன்துறை ஆகியவற்றைச் சேர்ந்த மக்கள் 1983 முதல் 1996 வரையிலான காலப்பகுதியில் இலங்கை இராணுவ மற்றும் இந்திய அமைதிப்படைகளின் ஆக்கிரமிப்பினைத் தொடர்ந்து வந்த அசாதாரண நிலைமைகள் காரணமாக தமது சொந்த நிலங்களை விட்டு இடம்பெயர்ந்தனர். தொடர்ச்சியான இடப்பெயர்வினால் வசிப்பிடங்கள் மற்றும் விவசாய நிலத்தை மக்களால் அணுகமுடியவில்லை. இதனால் மக்களின் குடியிருப்பு வடிவங்கள், வாழ்வாதார வழிகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் வாழ்வாதாரம் (சமூக-பொருளாதார) சார்ந்த சவால்கள் நிறைந்தவையாகவும் மாறின. இடம்பெயர்ந்த மக்கள் வாடகை அடிப்படையில் உறவினர், நண்பர்கள் வீடுகளிலும், இன்னொரு பக்கம் பெருந்தொகையான மக்கள் வசதிவாய்ப்புக் குறைவினால் நலன்புரி நிலையங்களில் 'அகதிகள்' மற்றும் 'முகாம் மக்கள்' என்ற அடையாளங்களுடன் வசித்து வந்துள்ளனர். உள்ளூரில் இடம்பெயர்ந்து நலன்புரி நிலையங்களில் வசித்துவந்த மக்கள், சமூக அடுக்கமைவு நிலவரங்கள், சமூகவிலக்கல் மற்றும் ஏழ்மைநிலை என்பன காரணமாக நலிவடைந்த சமூகக்குழுக்களாக அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றனர்.

இடம்பெயர்ந்த மக்களின் மீள்குடியேற்றம் (resettlement) என்பது வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் காணப்படும் ஒரு பொதுவான பிரச்சினையாக காணப்படுகிறது. மீள்குடியேற்றத்தின் அடிப்படை முறையாதெனில் இடம் பெயர்ந்தவர்களை அவர்களது சொந்த இடங்களில் அல்லது அவர்கள் விரும்புகின்ற பொருத்தமான மாற்று இடங்களில் குடியமர்த்தலாகும். நிலக்கண்ணிவெடிகள் புதைக்கப்பட்டுள்ள பிரதேசங்களில் நிலக்கண்ணிவெடிகளை அகற்றி பாதுகாப்பை உறுதிசெய்த பின்னர் இடம்பெயர்ந்த மக்களை மீள்குடியமர்த்தும் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். அவர்களது சொந்த இடங்களில் மீள்குடியமர்த்தலும், அவர்களின் சொத்துக்களை பயன்கொள்ளும் உரிமையும் அவர்களைச் சார்ந்திருக்கும். எனவே அப்பிரதேசங்களில் புதைக்கப்பட்டுள்ள நிலக்கண்ணிவெடிகளை அகற்றி அவர்களது அடிப்படைத் தேவைகளை பூர்த்திசெய்து கௌரவமாக வாழ்வதற்கான சூழலை அமைத்துக் கொடுத்தல் மீள்குடியமர்த்தும் பணியின் பிரதான அம்சமாகும் (Ministry of Resettlement, 2013). ஆயினும் 2009 ஆம் ஆண்டு போர் முடிவடைந்த பின்னரும் வன்முறையால் பாதிப்படைந்த வடக்கு-கிழக்கு மக்கள் நலன்புரி நிலையங்களிலும், உறவினர் மற்றும் நண்பர்கள் வீடுகளில் வாடகை அடிப்படையிலும் வசித்து வருகின்றனர். மக்களது வாழ்விடங்கள் மற்றும் வாழ்வாதார நிலம் முப்படைகளால் உயர்பாதுகாப்பு வலயங்களாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் நிலமீளுக்கைக்கான போராட்டங்கள் இன்றும் தொடர்கின்றன. நீண்டகால இடப்பெயர்வுசார் அனுபவங்களைச் சந்தித்த பாரம்பரிய கிராமங்கள் போருக்குப் பின்னரான சூழலில் மீள்கட்டுமானம் மற்றும் சமூக மேம்பாடு நோக்கிய நிலைமாரும் காலத்தில் மீள்குடியேற்றம் இன்றியமையாத தேவையாகவுள்ளது.

இடம்பெயர்ந்த மக்களை தமது சொந்த இடங்களில் மீள்குடியமர்த்தும் போது அவர்களுக்குத் தேவைப்படும் பொருளாதார, சமூக வசதிகள் என்பனவற்றை வழங்கி அவர்களது விருப்பப்படி தெரிவு செய்யும் இடங்களில் அல்லது சொந்த இடங்களில் குடியமர்த்தும்போது அங்கீகரிக்கப்பட்ட சர்வதேச கோட்பாடுகளுக்கேற்ப அவர்களது உரிமைகளை அதி உயர் மட்டத்தில் பாதுகாப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் (Ministry of Resettlement, 2013). அந்தவகையில் போருக்குப் பின்னரான இன்றைய சூழலில் யாழ்ப்பாணத்தில் வலி-வடக்கின் நீண்டகால தொடர்ச்சியான இடப்பெயர்வைச் எதிர்நோக்கிய கடற்கரையோர கிராமங்கள் இராணுவ உயர்பாதுகாப்பு வலய அமுலாக்கம் தொடரும் நிலையிலும் பகுதியளவில் மக்கள் தமது சொந்த இடங்களில் மீள்குடியேற்றத்திற்காக அனுமதியளிக்கப்பட்டு வருகிறது. அத்துடன் மக்களின் விருப்புக்கு மாறாக வேறு இடங்களில் குடியேற்றப்படும் வருகின்றனர். மீள்குடியேற்றப்படும் நிலையில் மக்களின் சமூக-பொருளாதாரம்சார் வாழ்வாதார வசதிகள் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். இந்நிலையில் போருக்குப் பின்னரான சூழலில் மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் சமூக-பொருளாதார சவால்கள் குறித்த பொருத்தமான ஆய்வுகள் ஆங்காங்கே மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. எனினும் இலங்கையில் மிக நீண்டகால இடப்பெயர்வு அனுபவங்களைச் சந்தித்த வலி-வடக்கின் கிராமங்களில் அண்மையில் புதிதாக மீள்குடியேறிய மக்கள் பற்றிய பொருத்தமான சமூகவியல் ஆய்வுகள் பரந்தளவில் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. இந்நிலையில் மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் சவால்களை இனங்காணுதலும், எதிர்காலத்தில் அச்சவால்களை வெற்றிகொள்வதற்கான சிபாரிசுகளை முன்மொழிதலும் அவசியமாக உள்ளது.

இந்நிலையில் இவ்வாய்வு யாழ்ப்பாணத்தின் நீண்ட மற்றும் ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட இடப்பெயர்வு அனுபவங்களைக் பிரதிபலிக்கும் வலிவடக்குகின் மயிலிட்டி வடக்கு கிராமத்தில் பகுதியளவிலான மீள்குடியேற்றம் இடம்பெற்று வருகிறது. இங்கு அண்மையில் மீள்குடியேற்றப்பட்ட குடும்பங்கள் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னான நிலையில் எதிர்நோக்கும் வறுமைநிலை மற்றும் வருமானமீட்டல், நிலப்பயன்பாடு, நிலமின்மை, வீடற்றநிலை, வீடமைப்புசார் பிரச்சினைகள், சமுதாய பங்கேற்பு மற்றும் சமூக விலக்கு சார்ந்த பல்வேறு பொருண்மைகள் குறித்த கல்விசார் ஆய்வுகள் மற்றும் சமூகப்பணி சார்ந்து முன்னெடுப்புக்களுக்கூரிய எடுத்துரைப்புக்களும் அவசியமாகின்றன.

ஆய்வு நோக்கம்

யாழ்ப்பாணத்தில் போருக்குப் பின்னான மயிலிட்டி வடக்கு கிராமத்தில் அண்மையில் மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்நோக்கும் வாழ்வாதார சவால்களை இனங்காணுதலும் அச்சவால்களை வெற்றிகொள்வதற்கான சிபாரிசுகளை முன்மொழிதலும் இவ்வாய்வின் பிரதான நோக்கமாகும்.

துணை நோக்கங்கள்

1. புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதாரம்சார் சவால்களை இனங்காணுதல்.
2. புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்நோக்கும் வாழ்வாதாரம்சார் சவால்களுக்கான காரணங்களைக் இனங்காணல்.
3. புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதார சவால்களை வெற்றிகொள்வதற்கான சிபாரிசுகளை முன்மொழிதல்.

ஆய்வு வினாக்கள்

1. மீள்குடியேற்றத்திற்குப் பின்னான சூழலில் மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதாரம்சார் சவால்கள் மற்றும் அவற்றிற்கான காரணங்கள் என்ன?
2. மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதாரம்சார் சவால்கள் எவ்வாறு மக்களது அன்றாட வாழ்க்கையைப் பாதிக்கின்றன?
3. புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதார சவால்களை வெற்றிகொள்வதற்கான உத்திகள் எவை?

இலக்கிய மீளாய்வு

உள்நாட்டு இடப்பெயர்வானது, வெள்ளப்பெருக்கு, நிலச்சரிவு, சூறாவளி போன்ற இயற்கை அனர்த்தங்களாலும், மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட பேரழிவுகள் மற்றும் குடியேற்றத்திட்டங்களாலும் ஏற்படுகிறது. உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்த நபர்கள், குறிப்பாக அதன் விளைவாக, அல்லது தங்கள் வீடுகள் அல்லது பழக்கமான வசிப்பிடங்களை விட்டு வெளியேற கட்டாயப்படுத்தப்பட்ட நபர்களின் குழுவாகும் (the commissioner of humanitarian agencies, 1999). இலங்கையில், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், பிரிட்டிஸ் காலனித்துவவாதிகளால் மத்திய மலையகப்பகுதிகளில் ஏற்றுமதியுடன் தொடர்புடைய பெருந்தோட்ட விவசாயத்தை அறிமுகப்படுத்தியதைத் தொடர்ந்து மீள்குடியேற்றம் மற்றும் இடமாற்றம் என்பன ஒரு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட முறையில் தொடங்கப்பட்டது (Gunaratna, 2009). தொடர்ந்து 1970கள் மற்றும் 1980களில் இலங்கையில் அமுல்படுத்தப்பட்ட நிலச்சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் குடியேற்றத்திட்டங்கள் குடியான சமூகங்களில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களை கொண்டு வந்துள்ளன. குறிப்பாக நாட்டின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் உள்ள நதிக்கரைகளில் நீர்ப்பாசன மீள்குடியேற்றங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. இந்தவகையில் காம் உடவா, கல்ஓயா மற்றும் மகாவலி குடியேற்றத்திட்டங்கள் இலங்கையில் இடம்பெற்ற முக்கிய குடியேற்ற மேம்பாட்டுத் திட்டங்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவை (Moore, 1980).

இலங்கையில் மூன்று தசாப்த கால யுத்தத்தின் போது மூன்று இனங்களைச் சேர்ந்த மக்களும் இடப்பெயர்வுகளைச் சந்தித்துள்ளனர். எனினும், தமிழர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர் (Sriskandarajah, 2004). இலங்கையில் ஏற்பட்ட உள்நாட்டுப் போர், வடமாகாணத்திற்குள்ளும், வெளியேயும் மற்றும் வெளிநாடுகளுக்கும் பாரியளவிலான சனத்தொகையை இடம்பெயரச் செய்தது. மக்களின் கடல்கடந்த நாடுகளை நோக்கிய புலப்பெயர்வானது ஒன்றில் சட்டரீதியான முறையிலோ அல்லது சட்டரீதியற்ற முறையிலோ இடம்பெறுகிறது. உள்நாட்டுப் போரின் காரணமாக இடம்பெயர்தல் என்பது 'உடல் ரீதியான இடப்பெயர்வு, மக்கள் தமது அன்றாட நடைமுறை மற்றும் தமக்கு பரிட்சயமான சூழல்களில் இருந்து பிரித்தல், சமூக சீர்குலைவு மற்றும் பொருளாதார விரக்தி என்பவற்றை எதிர்கொள்ளச் செய்கிறது. இது ஆழமான அநீதியை பிரதிபலிக்கிறது மற்றும் இழப்பு, அதிர்ச்சி மற்றும் ஓரங்கட்டப்படுதல் ஆகியவற்றால் வகைப்படுத்தப்படுகிறது' (Brun 2008).

இடம்பெயர்ந்தவர்கள் பொதுவாக 'அகதிகள்' என வகைப்படுத்தப்படுவார்கள். ஐக்கிய நாடுகள் சபையானது ஒரு நாட்டிற்குள் இடம்பெயர்ந்தவர்களை உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்த மக்கள் (internally displaced people) என அறிமுகப்படுத்தப்படுத்துகிறது. எவ்வாறாயினும், அகதிகள் (refugees) என்ற சொல் மற்றும் அதற்கு ஒத்த

தமிழ் சொல் 'அகதி' (ahathi) மற்றும் சிங்கள மொழியில் 'ஆனாந்த' (anantha) என்ற சொல் அனாதை என அர்த்தம் பெறுகிறது. தொடர்ந்து ஏழ்மை மற்றும் வீடற்ற தன்மை (homelessness) ஆகிய சொற்களும் உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தவர்களை விவரிக்க தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அத்துடன் இடம்பெயர்ந்த மக்கள் தங்களைக் குறிக்க தாங்களாகவே அகதிகள் என்ற விபரிப்புச் சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார்கள் (de Alwis 2004: 228). 'அகதி முகாம்' அல்லது அதற்கு இணையான 'நலன்புரி முகாம்' என்பது இடம்பெயர்ந்தவர்கள் கூடும் இடத்தை வரையறுக்கிறது. இலங்கையில் இது ஒரு புதிய நிகழ்வாக இல்லாவிட்டாலும், கலவரங்கள் மற்றும் இயற்கை அனர்த்தங்களுக்குப் பின்னர் அணிதிரட்டப்பட்டிருந்தாலும், உள்நாட்டுப் போரின் தொடக்கத்துடன் இலங்கை நிலப்பரப்பில் இது ஒரு நிரந்தர அங்கமாக மாறியது.

வாழ்வாதாரம் (livelihood) என்பது மக்களின் வாழ்க்கைத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்கான ஒரு மூலமாகும். இது நிதி மூலதனம், இயற்கை மூலதனம், மனிதவள மூலதனம், பௌதீக மூலதனம் மற்றும் சமூக மூலதனம் ஆகிய ஐந்து மூலதனங்களாக வகைப்படுத்தப்படும் (Mubangizi, 2003). இவற்றினை இணைத்து சமூக-பொருளாதார மூலங்களாக இவ்வாய்வில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. Pyone myat Thu (2012) என்பவரால் கிழக்கு தீமோரில் போருக்குப் பின்னான மீள்குடியேற்றத்தின் போது, மக்களிடையே நிலத்தின் கிடைப்பைத் தன்மை, நிலமுரண்பாடு, நில உரிமைகள், வாழ்வாதார முறைகள் மற்றும் வாழ்வாதாரத் திட்டங்கள் போன்ற விடயங்கள் தொடர்பாக வெளியிட்ட ஆய்வுக்கட்டுரை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். கலப்புமுறைப் பகுப்பாய்விலமைந்த இந்த ஆய்வு போருக்குப் பின்னான மீள்குடியேற்றத்தைத் தொடர்ந்து வாழ்வாதார சவால்களை வெற்றிகொள்வதற்கும் சொந்த சமுதாய மட்டத்தில் ஆங்காங்கே காணப்படும் வாழ்வாதாரங்களை தேடிக்கொள்வதன் மூலம் சமுதாய மேம்பாடு சாத்தியப்படலாம் என்பதை முன்மொழிந்துள்ளது. தீமோரில் அனுபவத்துடன் தொடர்புடைய இந்த ஆய்வு யாழ்ப்பாணத்தின் போருக்குப் பின்னான கிராமத்தின் மீள்குடியேற்றத்துடன் தொடர்புடைய இவ்வாய்வுக்கு வலுச்சேர்க்கும் வகையில் உள்ளது.

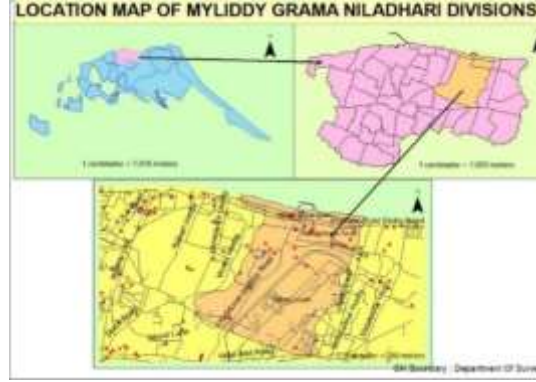
போரால் பாதிக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில், நீண்டகால இடப்பெய்வு, நலன்புரி நிலைய வாழ்வு, சாதிப்பாகுபாடு, மற்றும் போருக்குப் பின்னான மீள்குடியேற்றம் என்பன குறித்த ஆய்வுகள் ஆங்காங்கே மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன (Thanges & Selva 2009). 2009 ஆம் ஆண்டு மே மாத இறுதி போரினைத் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணத்தில் இடம்பெயர்ந்த மக்கள் சொந்த இடங்களில் பகுதியளவாக ஆங்காங்கே மீள்குடியேற அனுமதிக்கப்பட்டு வருவதுடன் புதிய இடங்களில் குடியமர்த்துதலும் இடம்பெற்று வருகிறது. இங்கு மக்கள் சொந்த சொந்த மற்றும் புதிய இடத்திற்குத் திரும்பிய நிலையிலும், சொந்த இடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்திற்கு இடம்மாற்றம் செய்யப்பட்ட நிலையிலும், பெண்கள் தலைமை தாங்கும் குடும்பங்கள், ஆதரவற்றோர், இயலாமையுள்ள நபர்கள் மற்றும் நிலமற்றோர் போன்றோர் தமக்குரிய வாழ்வாதார மார்க்கங்கள் குறைந்தநிலையில் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்ற முடியாதவர்களாகவும் சமூக நோயாளர்களாகவும் உள்ளனர். இந்நிலையில் இலங்கையில் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தின் வலிகாமம் வடக்கில் போரின் காரணமாக சொந்த இடங்களை விட்டு நீண்ட காலமாக இடம்பெயர்ந்து வாழ்ந்த, மீள்குடியேற்றத்தினை எதிர்பார்த்திருந்த குடும்பங்கள் புதிதாக மீள்குடியேறிய சூழலில் எதிர்நோக்கும் வாழ்வாதார சவால்கள் குறித்த சமூகவியல் நோக்குநிலையில் இவ்வாய்வு முக்கியம் பெறுகிறது.

ஆய்வு முறையியல்

இந்த ஆய்வு கட்டமைப்பு (constructivist) மற்றும் விமர்சன அணுகுமுறைகளை (critical approaches) அடிப்படையாகக் கொண்டது. இவற்றின் படி, அண்மையில் புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்நோக்கும் வாழ்வாதார சவால்கள், சமூக, பண்பாட்டு, வரலாற்று, மற்றும் அரசியல் ரீதியாக உட்பொதிந்த நிலையில் இந்த ஆய்வின் கவனத்தைப் பெறுகிறது. இந்நிலையில் இந்த ஆய்வு முக்கியமாக அனுபவ யதார்த்தத்தின் (empirical reality) ஒரு பகுதியை புரிந்து கொள்ளும் வகையில் அமைகிறது.

ஆய்வுப்பிரதேசம்

இவ்வாய்வின் ஆய்வுப் பிரதேசமாக யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் தெல்லிப்பளை பிரதேச செயலகப் பிரிவுக்குட்பட்ட (வலிகாமம் வடக்கின்) மயிலிட்டி வடக்கு (J/246) கிராம அலுவலர் பிரிவு காணப்படுகிறது. இக் கிராம அலுவலகப் பிரிவைச் சேர்ந்த மக்கள் பாரம்பரிய விவசாய, சிறு கைத்தொழில், மீள்விற்பனையில் ஈடுபட்டு வந்துள்ளனர். தெல்லிப்பளை பிரதேச செயலகப் பிரிவில் அமைந்துள்ள இப்பிரதேசம் யாழ்ப்பாண நகரத்திலிருந்து வடக்கே 21 கி.மீ தொலைவில் அமைந்துள்ளது. மொத்த நிலப்பரப்பு 4.93 சதுர கிமீ (7.90%).

வரைபடம் - 1

இக்கிராமத்தின் மொத்த மக்கள் தொகையில், 83 சதவீதம் இந்துக்கள், 17 சதவீதம் கிறிஸ்தவர்கள் (1990க்கு முன்). இந்துக்களில் பலர் இன்று கிறிஸ்தவர்களாக மாறியுள்ளனர். மயிலிட்டி கிராமத்தின் குறிப்பிடத்தக்க நிலப்பகுதியில் சிவில் விமான நிலையம், இலங்கையின் மிகப்பெரிய இராணுவ முகாம்களில் ஒன்றான பலாலி இராணுவ நிலையம், மயிலிட்டி மீன்பிடித் துறைமுகம் மற்றும் காங்கேசன்துறை சீமெந்துத் தொழிற்சாலை, மற்றும் காங்கேசன்துறை துறைமுகத்துடன் கூடிய விமானப்படைத்தளமும் கிராமத்தின் எல்லைகளில் காணப்பட்டன. மூன்று தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக இலங்கையின் முப்படைகளின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்து இக்கிராமம் அண்மையில் மக்கள் மீள்குடியேற்றத்திற்காக அனுமதிக்கப்பட்டது. இங்கு மீள்குடியேற்ற அனுமதிக்கப்பட்ட நிலையில் மொத்தமாக 88 குடும்பங்கள் வசித்து வருகின்றனர் (2020).

மாதிரித் தேர்வும் தரவு சேகரிப்பு முறைகளும்

இவ்வாய்வு நோக்கம் கருதிய மாதிரி (purposive sampling) அடிப்படையில் குடும்ப மட்டத்தில் பங்கேற்பாளர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளனர். அத்துடன் வசதிசார் மாதிரி (convenience sampling) நுட்பங்களும் இந்த ஆய்வில் சமுதாய மட்டத்தில் தரவுசேகரிப்புக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. நோக்கம் கருதிய மாதிரி முறையானது 'ஆய்வாளரின் ஆய்வு வினாக்களுக்கு பதிலளிக்க மிகவும் பயனுள்ள மாதிரியாக அதிகளவில் தெரிவுசெய்யப்படுகிறது (Marshall, 1996). அளவு மற்றும் பண்புசார் தரவு சேகரிப்பு நுட்பங்கள் இவ்வாய்வில் தேவைகருதி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. களப்பணி இருதளங்களில் இடம்பெற்றது, ஒன்று சமுதாய மட்டத்திலும் மற்றொன்று குடும்ப மட்டம். சமுதாய மட்டத்தில் முக்கிய தரவு சேகரிப்பு முறைகளாக குவிமையக்குழக் கலந்துரையாடல்கள், கூட்டங்கள் மற்றும் முக்கிய நபர்களுடனான நேர்காணல்களில் கவனம் செலுத்தப்பட்டன. குடும்ப மட்டத்தில், 74 குடும்பங்களின் மாதிரியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு முதன்மைத் தரவு சேகரிப்பு நுட்பங்களான, வினாக்கொத்து (KoBo Collect v1.25.1 ஊடான) ஆளமான நேர்காணல்கள், குழுக்கலந்துரையாடல் மற்றும் பங்கேற்பு அவதானம் என்பவற்றின் அடிப்படையில் தரவு சேகரிக்கப்பட்டது.

தரவு பகுப்பாய்வின் முறைகள்

ஆய்வின் தரவுகள் கலப்புமுறையில் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டிருந்தாலும் இங்கு ஆய்வின் தேவைகருதி பண்புரீதியான பகுப்பாய்வு முடிவுகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. குறிப்பாக மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான சூழலில் குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதாரம்சார் சமூக-பொருளாதார சவால்கள் குறித்து ஆய்வில் பங்கேற்றவர்களின் குரல்கள் மற்றும் அவர்களின் நாளாந்த அனுபவங்களாக வெளிப்படுத்திய பண்புசார் தரவுகளை முன்னிலைப்படுத்தியதாக கருப்பொருள் பகுப்பாய்வு (thematic analysis) இடம்பெற்றுள்ளது.

ஆய்வு ஒழுக்கநெறி தொடர்பான கரிசனைகள்

ஆய்வாளர் ஆய்வில் பங்கேற்றவர்களின் தனிப்பட்ட அடையாளத்தை மதிக்கவும், பாதுகாக்கவும் உறுதிசெய்தார். ஆய்வினைத் தொடங்குவதற்கு முன், ஆய்வாளர் ஆய்வில் பங்கேற்று பதிலளித்தவர்களிடம் ஒப்புதலைப் பெற்றார். அத்துடன் பதிலளித்தவர்களுக்கு ஆய்வில் பங்கேற்கவும், எந்த நேரத்திலும் தாமதமே விலகிக்கொள்ளவும் முடியும் என்ற ஒப்புதலும் வழங்கப்பட்டது.

கண்டுபிடிப்புக்களும் கலந்துரையாடலும்

ஆய்வுப் பிரதேசத்தில் புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதாரம்சார் சமூக-பொருளாதார ரீதியான சவால்கள் குறித்த கருப்பொருள் பகுப்பாய்வில் இப்பகுதி கவனம் செலுத்துகிறது.

சமுதாய வாழ்வின் இழப்பு

மயிலிட்டி வடக்குக் கிராமம், 1983 முதல் 1990 வரை காலப்பகுதியில் முதல் தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்ட மக்கள் இடப்பெயர்வு காரணமாக உரிமையாளரால் கைவிடப்பட்டது. இதனால் இக்கிராம மக்கள் தமது சொந்த சமுதாய வாழ்க்கை மற்றும் வாழ்வாதார மார்க்கங்களையும் இழந்தனர். இடப்பெயர்வினால் வெறுமையாக்கப்பட்ட இக்கிராமம் பாதுகாப்புப் படையினரின் உயர்பாதுகாப்பு வலய அமுலாக்கம் தொடர்ந்த நிலையில், ஜூன் 2018 முதல் மக்கள் மீள்குடியேற்றத்திற்கென சொந்த நிலத்திற்குத் திரும்ப அனுமதிக்கப்பட்டனர். இருப்பினும்,

மீள்குடியேற்றத்திற்கென அனுமதிப்பது தொடர்பான சவால்கள் காணப்படுகிறது. உயர்பாதுகாப்பு வலய எல்லைப்படுத்தல் காரணமாக கிராமத்தின் மொத்த நிலப்பரப்பும் மீள் குடியேற்ற அனுமதிக்கப்படவில்லை.

அத்துடன் மீள்குடியேற்றத்திற்கென அனுமதிக்கப்பட்ட பகுதிகள் பற்றைகளாக உள்ளமையினால் அவற்றை அகற்றுவதில் பணச்செலவு மற்றும் கால தாமதவும் நிலவுகிறது. அத்துடன் கிராமத்தின் பல பகுதிகள் மற்றும் அதன் அருகில் உள்ள கிராமத்தின் நிலப்பகுதிகளில் புதைக்கப்பட்ட நில சுரங்கங்கள் மற்றும் வெடிக்காத சாதனங்கள் உள்ளன. கண்ணிவெடிகள் மிகவும் அபாயகரமானதாக சுற்றுச்சூழல் ஆபத்து மற்றும் தங்கள் சொந்த நிலத்தில் மீண்டும் குடியேறுபவர்களுக்கு மிகப்பெரிய அச்சுறுத்தலாக உள்ளன. வீடுகள், பாடசாலைகள், வைத்தியசாலை, வீதிகள், சந்தை, போக்குவரத்து மற்றும் சமுதாய மட்ட அமைப்புக்களுக்குரிய கட்டிடங்கள் போன்ற உள்கட்டமைப்பிற்கான சேதங்கள் இன்னும் முழுமையாக மறுசீரமைக்கப்படவில்லை. மீள்குடியேற்ற அனுமதிக்கப்பட்ட போதும் மக்கள் குடியிருப்பு மற்றும் விவசாய இடங்களைச் சென்றடைவதற்கான போக்குவரத்துவசதிகள் முழுமையாக புர்த்திசெய்யப்படவில்லை. இதனால் வீடமைப்புச் செயற்திட்டங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட போதும் மக்கள் வீடுகளை அமைப்பதற்கான கட்டுமானப் பொருட்களை கொண்டு செல்வதில் அசௌகரியங்களை எதிர்நோக்குகின்றனர்.

இடப்பெயர்வுக்கு முன்னரான காலப்பகுதியில் பயன்படுத்தப்பட்ட விமானநிலையத்தின் நுழைவாயில் பகுதியானது இன்று இராணுவப் பயன்பாட்டில் உள்ளது. இதனால் விமான நிலையத்தின் புதிய நுழைவாயிலானது இக்கிராமத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளமையினால் விமான நிலையத்தின் பெரும்பகுதியானது பொதுமக்களின் வாழ்விடங்களுக்குள் விஸ்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. மயிலிட்டிக் கிராமத்தை பொறுத்த வரையில், அதன் பிரதான வீதியாக மயிலிட்டி - கட்டுவன் வீதி காணப்படுகிறது (வரைபடம்-1). இப்பிரதான வீதி மக்கள் இடப்பெயர்வுக்கு முன்னரான காலப்பகுதிகளில் நாளாந்த போக்குவரத்து மற்றும் உற்பத்திகளைச் சந்தைப்படுத்தலில் உதவியாக இருந்தது. ஆனால் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான இன்றைய சூழலில் இன்னும் இப்பிரதான வீதி இராணுவ பாதுகாப்பு எல்லையாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டிருப்பதால் போக்குவரத்துச் செயல்முறையிலிருந்து இந்த வீதி புறக்கணிக்கப்படுகிறது. இத்தகைய அனுபவங்கள் நீண்டகால இடப்பெயர்வு அனுபவங்களைச் சந்தித்த இக் கிராமத்தின் சமுதாய வாழ்வின் இழப்புக்கு காரணமாக உள்ளன.

சமுதாய-பண்பாட்டுச் செயற்பாடுகளின் பாதிப்புறுநிலை

கிராமத்தின் சமூகப் பண்பாட்டுச் செயற்பாடுகளது பாதிப்புறுநிலையும் மீள்குடியேறிய மக்கள் எதிர்நோக்கும் இன்னொரு சவால் ஆகும். கிராமத்தின் வணக்கஸ்தலங்கள், சமுதாய மட்ட அமைப்புக்கள் போன்ற சமூக - பண்பாட்டு அம்சங்களை வெளிப்படுத்தும் அமைப்புக்கள் இடப்பெயர்வு காரணமாக ஒழுங்காக நிர்வகிக்கப்படாமையால் அழிவடைந்துள்ளன. இதனால் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான இன்றைய நிலையில் சமுதாய-பண்பாட்டுச் செயற்பாடுகளைத் தொடர வணக்கஸ்தலங்கள் மற்றும் அமைப்புக்களை புனரமைப்புச் செய்ய வேண்டிய முக்கிய தேவைப்பாடு உள்ளது. எனினும் வணக்கஸ்தலங்களின் கட்டுமானப் பணிக்கு வெளிப்படையாகவே அதிக பணச்செலவு மற்றும் வளங்கள் தேவைப்பாடும் உள்ளது. மக்களிடம் போதிய வருமானம் இல்லாததால் கட்டுமானப் பணிகள் நிறைவுசெய்ய முடியாதுள்ளனர். மக்கள் வசித்து வந்த வீடுகள் முற்று முழுதாக அழிவடைந்த நிலையில் முதலில் தமது வசிப்பிடங்களை அமைக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனால் சமுதாய-பண்பாட்டு நிகழ்வுகளில் மக்கள் ஈடுபடமுடியாமை தொடர்கிறது. அத்துடன் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான இன்றைய சூழலில் சமய வழிபாடுகளை ஆற்றுவதற்கென இடப்பெயர்வின் போது வசித்த பகுதிகளில் உள்ள வணக்கஸ்தலங்களை நாடுகின்ற ஒரு புதிய சமுதாய-பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சித்தன்மை இக்கிராமத்தில் இனங்காணப்பட்டுள்ளது.

ஓய்வு நேரச் செயற்பாடுகள்

ஆய்வுப்பிரதேசத்தில் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான சூழலில், சமுதாய மற்றும் பண்பாட்டுச் செயற்பாடுகளது பாதிப்புறுநிலையினால் ஏற்படும் சவால்களுடன் இணைத்து மக்களது ஓய்வுநேரச் செயற்பாடுகள் கவனத்தைப் பெற்றுள்ளன. புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்களது ஓய்வுநேரச் செயற்பாடுகளை செய்யும் இயலுமையைப் பொறுத்து குடும்பங்கள் எதிர்நோக்கும் பெரும்பாலான பிரச்சினைகள் இனங்காணப்பட்டுள்ளன. இங்குள்ள குடும்பங்களில் 78% வீடுகளில் மக்கள் மீள்குடியேற்றப்பட்ட பிறகு ஓய்வுநேரச் செயற்பாடுகளைப் பயனுள்ளதாகுவதில் சிரமங்களை எதிர்கொள்கின்றனர் (வினாக்கொத்து, 2021). இடப்பெயர்வுக்கு முன்னர் இக்கிராமத்தில் வசித்து வந்த தலைமுறைக் குடும்பங்களைப் பொறுத்தவரையில், கிராமத்தின் உறவினர்கள் மற்றும் அயலவர்களுடன் இணைந்து விவசாய நடவடிக்கைகள், கோவில் திருவிழாக்கள், கைவினைப் பொருட்களின் உற்பத்தி மற்றும் சமுதாய நலன்சார் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டனர். அத்துடன் இடப்பெயர்வுக்கு முன்னரான காலப்பகுதியில், இக்கிராமத்தின் கிராமக்கோட்டடி என்ற பகுதியில் காணப்பட்ட கிராமத்தின் பிணக்குகளை விசாரிக்கும் வகையில் விளங்கிய கிராமிய நீதிமன்றமானது (rural court) மக்களின் ஓய்வுப் பொழுதைப் பயனுள்ளதாகக்கியது.

குறிப்பாக இக் கிராமிய நீதிமன்றமானது மயிலிட்டிக் கிராமத்தில் மக்கள் மத்தியிலான கூட்டு வாழ்வியலை வெளிப்படுத்தும் வகையில் செயற்பட்டது. குறிப்பாக கிராமத்தில் குடும்ப மற்றும் சமுதாய மட்டத்தில் பிணக்குள் தோன்றும்போது மக்கள் இவ் நீதிமன்றத்தையே நாடினர். அங்கு மக்கள் பிரதிநிதிகளாக விளங்கிய கிராமத்தின் பெரியோர்கள் பிணக்குகளை விசாரித்து அதற்குரிய தீர்ப்பு வழங்கும் முறை காணப்பட்டது. வாரத்தில் இரு தடவைகள் கூடிய பிணக்குகளை விசாரணை செய்யும் கிராமிய நீதிமன்றத்தின் செயற்பாடுகளை பார்வையிடுவதல் ஒரு பொழுதுபோக்குச் செயற்பாடாகவே இருந்தது. கிராமத்தின் நீண்டகால இடப்பெயர்வு அனுபவங்கள் மக்களைப் பௌதீக ரீதியாக பிரித்தது. மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான புதிய சூழலில்

இக்கிராமத்தின் குடும்பங்கள் மத்தியில் ஓய்வுநேரத்தை செலவு செய்வதற்கான பொழுதுபோக்கு வசதிகளின் கிடைப்பனவுகள் குறைவாகவே காணப்படுகிறது. மீள்குடியேற்றத்தினைத் தொடர்ந்து வீடுகளை அமைத்தல் மற்றும் பொழுதுபோக்கு சாதனைகளைக் கொள்வனவு செய்தலில் பணம்சார் கடினத்தன்மைகளை மக்கள் எதிர்கொள்கின்றன. இரண்டாம் தலைமுறைக் குடும்பங்கள் மத்தியில் சொந்த இடத்திற்கு திரும்புதல் தொடர்பான விருப்புநிலை காணப்பட்டாலும் அவர்களால் தமக்குரிய வசதிவாய்ப்புக்களை உடனடியாகப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலை காணப்படுகிறது. அத்துடன் மீள்குடியேறிய குடும்பங்களின் வசிப்பிடங்கள் முன்னர் காணப்பட்டது போன்று நெருக்கமாக இல்லாமல் வீடுகளுக்கு இடையிலான தூர இடைவெளியும் காணப்படுகிறது. இந்நிலையில் மக்களின் வசிப்பிடங்களுக்கிடையே காணப்படும் பௌதீக அமைவிடமும் பொழுதுபோக்கு அல்லது ஓய்வுநேர்ச் செயற்பாடுகளில் ஒரு சமூக-இடைவெளியை உருவாக்குகிறது.

போதிய வருமானம் மற்றும் வாழ்வாதார வாய்ப்புகள் இல்லாமை

போதிய வருமானம் மற்றும் வாழ்வாதார வாய்ப்புகள் இல்லாமை மீள்குடியேறிய மக்கள் எதிர்நோக்கும் பொருளாதார ரீதியான சவால்களாக இனங்காணப்பட்டன. ஆய்வில் பதிலளித்தவர்கள் போதிய வருமானத்துடன் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ தொடர்புடைய பிற சவால்களை எதிர்கொள்வதாக உறுதியாக கூறியுள்ளனர். நிலையான வாழ்வாதார வாய்ப்புகள் இல்லாமை ஆய்வில் பங்கேற்ற குடும்ப அங்கத்தவர்கள் மற்றும் சமுதாய மட்டத்திலான பங்கேற்பாளர்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட மற்றொரு சவாலாகும். இடப்பெயர்வுக்கு முன்னரான காலப்பகுதியில் பெரும்பான்மையானவர்கள் விவசாயம், மற்றும் சிறியளவிலான சுயதொழில், சீமெந்துத் தொழிற்சாலை, அலுமினியத்தொழில், மீன் வியாபாரம் போன்றவற்றில் ஈடுபட்டிருந்தனர். மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான இன்றைய சூழலில் அத்தகைய வாய்ப்புகளைத் தொடர்வது அவர்களுக்கு கடினமாக உள்ளது.

குடும்பங்களின் விவசாய நடவடிக்கைகளில் தக்காளி, மிளகாய், மரவெள்ளி, வாழை மற்றும் குரக்கன் போன்ற பயிர்களின் உற்பத்தி மற்றும் பணைசார் சுய தொழில் முயற்சிகள் இக்கிராமத்தில் பிரபலம் பெற்றிருந்தன. இக் கிராமத்தில் புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ விவசாய நடவடிக்கைகளை நம்பியுள்ளன. இருப்பினும், கிராமத்தில் விவசாயிகளுக்கான போதிய வசதிகள் இல்லாமையினால் மக்கள் வாழ்வாதார நடவடிக்கைகளை தொடங்குவதற்கான ஆதாரங்களை பெற முடியாத நிலை காணப்படுகிறது. விவசாய உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்கான நிலத்தை பயன்படுத்துதல் விவசாய உற்பத்தியை ஆரம்பிப்பதற்கான செலவீனங்களை புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்களால் கையாள முடியாத நிலை காணப்படுகிறது. குறிப்பாக விவசாய நிலம் நீண்டகாலமாக விவசாயம் செய்யப்படாத நிலையில் பற்றைக்காடாக உள்ளது. இந்த நிலம் பொருளாதார பயன்பாட்டைக் கொண்டிருந்தாலும், மண் மறுசீரமைப்பு மற்றும் மீளவும் நிலங்களை விவசாயத்துக்குரியதாக மாற்றுவதற்கு கணிசமான முதலீடு தேவைப்படுகிறது. அத்துடன் உப்பு சகிப்புத்தன்மைக்குப் பொருத்தமான பயிர்களைத் தேர்வு செய்ய வேண்டிய தேவைப்படும் உள்ளது. நிரந்தர மரங்கள் (பனை, தென்னை, பழம், பயிர் மற்றும் பிற பொருளாதார மரங்கள்) அழிக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டாம் தலைமுறை நில உரிமையாளர் குடும்பங்கள் மீள்குடியேற்ற சூழலில் பாரம்பரிய விவசாய நடவடிக்கைகளைச் செய்ய குறைந்தளவான ஆர்வத்தையே கொண்டுள்ளனர். இந்நிலையில், கிராமத்தின் கடந்த கால அனுபவத்துடன் ஒப்பிடுகையில் விவசாயத் தொழிலாளர் மற்றும் நிலமற்ற குடும்பங்கள் அதிகமாக உள்ளன அத்துடன் அத்தொழிலாளர்கள் வேலையற்றிருக்கும் நிலையும் இனங்காணப்பட்டுள்ளது.

கடற்கரையோர கிராமகிய மயிலிட்டி கிராமத்தில், மயிலிட்டி வடக்குத் தவிர ஏனைய பகுதிகளில் (மயிலிட்டித்துறை, திருப்பூர், பெரியவாணத்துறை) மீன்பிடி உற்பத்தி மற்றும் கடல்வணிகம் என்பன சிறப்புற்றிருந்தது. இக்கிராமத்தின் மயிலிட்டித்துறையில் அமைந்துள்ள மயிலிட்டி மீன்பிடித்துறைமுகம் இலங்கையில் அதிகளவான மீன் உற்பத்தியை சந்தைப்படுத்தும் இடமாக இன்றும் அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது. இத்துறைமுகப்பகுதிக்கு அருகில் காணப்படும் மயிலிட்டி வடக்கின் யாழ்மை மற்றும் வள்ளூர்ப்பரம் ஆகிய பகுதிகளைச் சேர்ந்த மக்கள் மத்தியில் மீன் வியாபார முயற்சிகளும் வருமானமீட்டும் வழியாக காணப்பட்டது. இன்றைய நிலையில் மீன்பிடி உற்பத்தியிலும் மக்கள் பல சவால்கள் எதிர்நோக்குகின்றனர். உயர்பாதுகாப்பு வலய எல்லைப்படுத்தல், மீன் பிடித்தொழிலுக்கான காலம் மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை, வெளி மாவட்டங்களில் மற்றும் தென்னிந்திய மீனவர்களது அத்துமீறல்கள், கடற்கரையோர பிரதான வீதி முறையாகப் புனரமைக்கப்படாமை, இவ்வீதியின் போக்குவரத்தில் இராணுவத்தினர் பின்பற்றும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவிலான தடை மற்றும் மீன் வியாபாரத்துக்கென தனியான சந்தையமைப்பு இல்லாமை போன்றன மீன்பிடித் தொழில் முயற்சிக்குத் தடைகளாக உள்ளன. இதனால் மீன்பிடித்துறைமுகத்திற்கு அருகில் உள்ள பாரம்பரிமாக மீன்பிடித்தல் மற்றும் மீன் விற்பனையில் ஈடுபட்ட குடும்பங்களுக்குரிய வாழ்வாதார வழிகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் உள்ளன. இதனால் இடப்பெயர்வுக்கு முன்னர் சிறியளவிலான மீன் வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டு வந்த ஆய்வுப்பிரதேச எல்லைக்குள் வசித்துவரும் குடும்பங்கள் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான சூழலில் குறித்த வியாபாரத்தைத் தொடர முடியாத நிலை காணப்படுகிறது. அத்துடன் இரண்டாம் தலைமுறைக் குடும்பங்களில் மத்தியில் மேசன்வேலை, மத்திய கிழக்கு நாடுகளை நோக்கிய தொழில்சார் அசைவியக்கங்களால் முன்னர் மேற்கொண்டுவந்த பரம்பரைத் தொழில்களைத் தொடர்வதிலும் குறைந்தளவான ஆர்வம்நிலைகளே காணப்படுகிறது.

ஆய்வுப்பிரதேசத்தின் அருகில் அமைந்திருந்து காங்கேசன்துறை சீமெந்துத் தொழிற்சாலை, காங்கேசன்துறை துறைமுகம், மாவிட்டபுரம் அலுமினியத்தொழிற்சாலை, பலாலி விமானநிலையம் என்பன இக்கிராமத்தின் மற்றும் வலிகாமம் வடக்கின் ஏனைய கிராமங்களின் இளையோர் மற்றும் புலவதிகளுக்கு கணிசமான வேலைவாய்ப்பினை வழங்கிருந்தன. ஆனால் போர்கால இடப்பெயர்வுகளைத் தொடர்ந்து மேற்குறித்த தொழிற்சாலைகளின்

உற்பத்திகள் கைவிடப்பட்டன. போர் முடிவின் பின்னரான சூழலில் இதுவரை இத்தொழிற்சாலைகள் மீள்புத்துயிர் பெறாதநிலையே உள்ளன. இந்நிலையில் போருக்குப்பின்னரான மீள்கட்டுமானச் செயற்பாடுகளின் மையவிடயங்களில் ஒன்றாக மேற்குறித்த தொழிற்சாலைகளின் மீள்புனருத்தாரணம் முதன்மை பெற வேண்டும். இதனால் இக் கிராமத்தின் புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்களைச் சேர்ந்தோர், மீள்குடியேற காத்திருக்கும் குடும்பங்கள், இடமாற்றம் செய்யப்பட்ட இடம்பெயர்ந்த குடும்பங்கள் மற்றும் யாழ்ப்பாணத்தின் ஏனைய கிராமங்களின் பொருளாதார மேம்பாட்டிலும் காத்திரமான பங்கை வழங்கமுடியும்.

நிலப்பயன்பாடு மற்றும் நிலம் துண்டாடப்படுதல்

நீண்டகால இடப்பெயர்வுக்குப் பின்னராக இடம்பெற்றுவரும் மீள்குடியேற்றம் காரணமாக நிலமற்ற குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை இக்கிராமத்தில் அதிகமாக உள்ளது. குறிப்பான இன்றைய நிலையில் இக்கிராமத்தில் சொந்தமாக நிலம் இல்லாத 160 குடும்பங்கள் (நிலமற்ற தொழிலாளர்கள்) உள்ளனர் (வலி வடக்குப் பிரதேச செயலக அறிக்கை 2020). இந்த எண்ணிக்கையானது, யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் ஏனைய கிராமங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் மிக அதிகமாக உள்ளது. இக்கிராமத்தில் நிலமற்ற குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பில் குடித்தொகை அதிகரிப்பும் தனிக் குடும்பங்களின் அதிகரிப்பும் முக்கிய காரணிகளாக உள்ளன. இக்கிராமத்தின் மக்கள் இடப்பெயர்வுக்கு முன்னர் அதிகளவிலான குடும்பங்கள் தமது பிள்ளைகளுடன் பொதுவாகச் சிறிய அளவிலான நிலப்பகுதிகளுடன் கூட்டுக்குடும்பங்களாக வசித்து வந்தனர். இடப்பெயர்வு வாழ்வில் பிள்ளைகள் திருமணமாகி புதிய குடும்பங்கள் தோற்றம் பெற்ற நிலையில் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான சூழலில் நிலமற்ற குடும்பங்கள் எண்ணிக்கை அதிகரித்துள்ளது.

இன்று இக்கிராமத்தின் முழுமையான நிலப்பகுதியும் மக்களின் மீள்குடியேற்றத்திற்கு அனுமதிக்கப்படாமையும் இன்னொரு காரணியாகும். இதனால் இக்கிராமத்தின் நிலமற்ற மக்களை இன்னுமொரு இடத்தில் குடியேற்றும் செயல்முறை இடம்பெற்று வருகிறது. வலிகாமம் வடக்கில் பல்வேறு பகுதிகளிலும் அமைக்கப்பட்ட நிலமற்ற மக்களுக்கான மாதிரிக்கிராமங்கள் (model villages for landless families) இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கன. அந்தவகையில் மாவிட்டபுரம் என்னும் இடத்தில் அமைந்துள்ள 'நல்லிணக்கபுரம்' (*nallinakkapuram*), கொல்லங்கலட்டி, வலிகாமம் வடக்கில் அமைக்கப்பட்ட 'செந்தமுழம்' (*senthazhupuram*) மாதகல், வலிகாமம் மேற்கில் அமைக்கப்பட்ட செந்தமிழ் (*senthamizh*) மாதிரிக்கிராமம் மற்றும் மயிலிட்டியின் எல்லைக் கிராமமான தையிட்டியில் அமைக்கப்பட்ட கிளுவானை மாதிரிக்கிராமம் (*kiluvanai model village*) ஆகிய மாதிரிக் கிராமங்கள் பேரால் பாதிக்கப்பட்ட நிலமற்ற மக்களுக்காக அமைக்கப்பட்ட மாதிரிக்கிராமங்களாக உள்ளன. இம்மாதிரிக் கிராமங்களுள் கிளுவானை கிராமத்தில் மயிலிட்டிக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த அதிகளவான குடும்பங்கள் உள்ளன. மீள்குடியேற்றத்தின் போது மக்களைச் சொந்த இடங்களில் குடியேற அனுமதித்தல் மற்றும் மக்களின் விருப்பப்படி தெரிவுசெய்யும் இடங்களில் அடிப்படையில் குடியமர்த்துதல் ஒரு அடிப்படை உரிமையாக உலகின் பல நாடுகளிலும் காணப்படுகிறது. இதனை இலங்கையின் மீள்குடியேற்ற அமைச்சு உறுதியளித்துள்ளது (Ministry of Resettlement, 2013). எனினும் இக்கிராமத்தினைச் சேர்ந்த மக்கள் மற்றும் வடக்கு- கிழக்கின் பல்வேறு பகுதிகளில் மக்கள் தமது சொந்த இடங்களில் மீள்குடியேற அனுமதிக்கப்படாமையும், மக்களின் விருப்பத்திற்கு மாறாக இடம்பெறும் புதிய பொருத்தமற்ற இடங்களில் குடியமர்த்தும் நிலையும் தொடர்கிறது.

அத்துடன் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான நிலையில் மயிலிட்டி வடக்குப் பகுதியில் நிலமற்ற குடும்பங்கள், சுற்றுப்புறங்களில் காணப்படும் அரசு நிலம், வெளிநாடுகளில் உள்ள நிலவுடைமையாளர்களின் நிலங்கள் மற்றும் ஆலயங்களுக்குச் சொந்தமான நிலங்களை வலுக்கட்டாயமாக ஆக்கிரமித்து வருகின்றனர். அம்மக்கள் குறிப்பிட்ட நிலங்களில் தற்காலிக வசிப்பிடங்களை அமைத்து வருகின்றனர். இதனால் கிராமத்தின் நிலப்பகுதி துண்டாடப்படுகிறது. நிலவுடைமையாளர்கள் குடும்பங்கள் மத்தியிலும் தமது நிலத்தினை உறுதிப்படுத்தக் கூடிய சட்டப்பூர்வ ஆவணங்கள் இல்லாதிருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. பெரும்பாலானவர்கள் நிலத்தின் உரிமை இன்னும் தங்கள் பெற்றோரிடம் இருப்பதாகக் கூறியுள்ளனர். நில உரிமை மற்றும் அதன் எல்லைகளை நிரூபிக்க ஒரு சரியான ஆவணம் மற்றும் நிலஅளவைதிட்ட வரைபடம் என்பவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலை காணப்படுகிறது.

பெரும்பாலான மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் தங்கள் பெற்றோரின் முதுமைநிலை, ஞாபகசக்தி குறைவான நிலை, மற்றும் பெற்றோரின் இறப்பு என்பன காரணமாக நிலத்தின் எல்லைகளை அடையாளம் காணுதல் தொடர்பில் தெளிவற்றநிலை காணப்படுகிறது. கிராமத்தின் நிலவிய (இன்றும் தொடரும்) உயர் பாதுகாப்பு வலய எல்லைப்படுத்தல் காரணமாக மக்கள் குடியிருப்புக்கள் மற்றும் பயிர் நிலத்திற்குரிய தெளிவான எந்த அடையாளங்களும் இல்லை. இதனால் நில உரிமையாளர்களால் பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் தங்கள் நிலத்தை அடையாளம் காண முடிவதில்லை. இது நில உரிமையாளர்களான விவசாயிகள் எதிர்கொள்ளும் மற்றொரு சவால் ஆகும். அத்துடன், உயர் வலய அமுலாக்கமானது மக்கள் தங்கள் நிலங்களை அணுகுவதையும் பயிரிடுவதையும் தடுக்கிறது. பெரும்பாலான ஏழை விவசாயிகள் நிலப்பயன்பாட்டையே நம்பியுள்ளனர். அவர்களால் விவசாய உற்பத்தி மற்றும் வாழ்வாதாரம் தேவைகளுக்காக விவசாயக் கடன் உதவிகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாதநிலை உள்ளது. குறிப்பாக அவர்களால் கடன்களுக்கு பிணையமாக நிலத்தைப் பயன்படுத்த முடியாதுள்ளது. இதனால் சிறியளவிலான நிலவுடைமையினைக் கொண்ட குடும்பங்கள் தமது காணிக் குரிய வரைபடங்களை தமக்கு சாதகமான வகையில் அமைத்துக்கொள்ளும் போக்கும் இக்கிராமத்தில் காணப்படுகிறது. இதனால் பெருநிலவுடைமையாளர்களும் சிறியளவிலான

நிலச்சொந்தக்காரர்களுக்கும் இடையே பாதுகாப்பற்ற நிலவுடைமை மற்றும் நிலவுடைமை தொடர்பான எல்லைத் தகராறுகள் காணப்படுவதும் அவர்களைப் பெரும் சிக்கல் நிலைக்கு இட்டுச்செல்கிறது.

நிலமற்ற இயலாமையுள்ளோர் (landless disabilities)

யுத்தம் காரணமாக இயலாமையுள்ள மக்கள் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான புதிய சூழலில் வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டிய நிலையில் உள்ளனர். உடலியல்சார் இயலாமை, வறுமைநிலை, குடும்ப உறுப்பினர்களின் இழப்பு மற்றும் குடும்ப உறுப்பினர்களால் கைவிடப்பட்ட நிலை காரணமாக அவர்களால் தமது சொத்தின் உரிமையை பெற முடியவில்லை. குறிப்பாக வறுமைநிலை, இயலாமை இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று காரணமாகவும் ஒன்று மற்றையதன் விளைவாகவும் ஒரு நச்சு வட்டத்தில் ஒன்றையொன்று தொடர்புபடுத்துகின்றன. இந்நிலையில் இயலாமையுள்ளவர்கள் நிலம் உட்பட்ட சொத்துக்களில் உடைமையாளர்களாக இருப்பது கடினமான ஒன்றாக உள்ளது. நிலமற்ற இயலாமையுடையவர்கள் கணிசமான அளவினர் வடமாகாணத்தில் வாழுகின்றனர். எனினும் அது தொடர்பான எந்தவித தரவுகளும் அரச அதிகாரிகளிடம் காணவில்லை (World Vision, 2018).

புதிதாக மீள்குடியேறிய மயிலிட்டி வடக்குக் கிராமத்தினைப் பொறுத்தவரையில் ஆய்வில் பங்குபற்றிய 78 குடும்பங்களில் 36 குடும்பங்களில் ஏதோ ஒரு வகையிலான இயலாமையுள்ளவர்கள் இனங்காணப்பட்டுள்ளனர். யுத்தம் காரணமாக அழிக்கப்பட்ட வீடு மற்றும் பெருந்தொகையான பொதுமக்களுக்குச் சொந்தமான நிலம் இன்னும் இராணுவ கட்டுப்பாட்டினால் இருப்பதால் அவற்றிற்கு உரித்தான அல்லது உரித்தாகக் கூடிய இயலாமையுள்ளவர்கள் நிலமற்றவர்கள் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அத்துடன் இயலாமையுள்ள நபர்கள் தமது நிலவுரிமை தொடர்பில் சட்டச் சிக்கல்களை கொண்டுள்ளமையும் தெரிய வந்துள்ளது. நிலவுடைமையுள்ள இயலாமையுள்ள நபர்கள் மத்தியில் தமது நிலவுடைமை தொடர்பான வெளிப்படுத்தலைச் செய்யக்கூடியதான சட்ட ரீதியான ஆவணங்களைக் கொண்டிருக்காமை அவர்கள் எதிர்நோக்கும் முக்கிய சவாலாகும். மீள்குடியேற்றத்தற்குப் பின்னரான இன்றைய நிலையில் இயலாமையுள்ளவர்கள் தமது சொந்தக் குடும்ப உறுப்பினர்களிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டு, அவர்களுக்குச் சொந்தமான நிலவுடைமையை வெளிப்படுத்தும் ஆவணங்களும் அவர்களின் குடும்ப உறுப்பினர்கள் மற்றும் உறவினர்களாலும் கையகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான சூழலில் அரச மற்றும் அரசசார்பற்ற நிறுவனங்களினால் வழங்கப்படும் வீடமைப்புத் திட்டங்களின் போது நிலவுடைமையை வெளிப்படுத்தல் செய்வது ஒரு முக்கிய தெரிவு வரையறையாக இருக்கின்ற நிலையில் நிலவுடைமையின் வெளிப்படுத்தல் இன்மையினால் வீடு ஒன்றைப் பெற்றுக்கொள்ளும் வாய்ப்பை இழக்கின்றனர். வீடமைப்புத் திட்டங்களிலும் குறித்தவொரு சதவீதம் இயலாமையுள்ளவர்களுக்கு ஒதுக்கப்படுவதில்லை என்பதும் முக்கிய குறைபாடாக உள்ளது. இயலாமையுள்ள மக்கள் வசிக்கும் வீடுகளில் அவர்களுக்கேற்ற அணுகும் வசதிகளின்றியே பல இயலாமையுள்ள மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றமையும் அதனை நிவர்த்தி செய்ய உரியதரப்பினரிடமும் எந்தவித திட்டமுமில்லை. இயலாமையுள்ளவர்களுக்கு வழங்கப்படும் ஒரு சில வீடுகளும் அவர்களுக்கூரிய அணுகும் வசதிகளுடன் அமைக்கப்படாமை பெரும் குறைபாடாக பங்கேற்பவர்கள் பலரினாலும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இந்நிலையில் குடும்ப அங்கத்தவர்களுடன் வாழும் இயலாமையுள்ளவர்களைப் அங்கத்தவர்களால் அவர்களை பேணுவதில் கடினநிலை காணப்படுகிறது.

நீண்டகால இடப்பெயர்வினால் இக்கிராமத்தின் மக்களுடைய வீடுகள் அழிக்கப்பட்டமையினால் நிலவுடைமையாளர்கள் மற்றும் இயலாமையற்றவர்களும் தமது வீடுகளை இழந்துள்ளனர். எனினும் வீடுகளை மீள அமைத்துக்கொள்ளுதல் தொடர்பான ஏற்பாடுகளின் எதுவான செயற்பாடுகள் அல்லது அத்தகைய செயற்பாடுகளில் இடம்பெறாமையும் இயலாமையுடையோர் எதிர்நோக்கும் வாழ்வாதாரம்சார் சவால்களுக்குப் பொறுப்பாகவுள்ளன. எனவே, இயலாமையிலுள்ள நிலமற்றோர் வீடற்றவர்களாக மாறியுள்ள நிலையில் போருக்குப் பின்னரான மீள்குடியேற்றத்தில் சாதாரணமாக நிலமற்ற நபர்களுடன் ஒப்பிடுகையில் இயலாமையுள்ளோர் பெரும் சிக்கல்களை எதிர்நோக்குகின்றமையை இனங்காண முடிகிறது.

பெண்தலைமைத்துவக் குடும்பங்கள்

பெண் தலைமைத்துவக் குடும்பங்களானவை, குடும்பத்தன் முதன்மையான நிதிப் பொறுப்பைக் கொண்ட பெண்கள் மற்றும் அல்லது அவர்களைச் சார்ந்து குடும்பத்தின் ஏனைய அங்கத்தவர்கள் இருக்கும் நிலை என வரையறுக்கலாம். இத்தகைய பெண் தலைமைக் குடும்பங்களின் பண்புக்கூறுகள் பெரும்பாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. இருப்பினும் சில விதிவிலக்குகளும் உண்டு. உதாரணமாக, குடும்பத்தின் ஆண் தலைமைத்துவம் ஒரு இடத்தில் இருந்து வேறு இடத்திற்கு குடிபெயர்ந்த நிலையில் அக்குடும்பத்தின் தலைமைத்துவ பொறுப்பை ஒரு பெண் (மனைவி, தாய், சகோதரி) வகிக்கும் நிலை எனவும் வரையறை செய்ய முடியும். அத்துடன் விதவைநிலை, கணவர் காணாமல் போதல் அல்லது விலகல், விவாகரத்து மற்றும் திருமணமாகாத நிலை என்பனவும் பெண்தலைமைத்துவ குடும்ப உருவாக்கத்தின் அடிப்படையாகும். இத்தகைய காரணிகள் ஆய்வுப்பிரதேசத்தில் இனங்காணப்பட்டாலும் இங்கு பெண் திருமணமாகாமல் ஆண் குடும்ப உறுப்பினரது உதவி இன்றி தாய் அல்லது தந்தை என்ற யாதேனும் ஒருவருடன் வாழும் நிலை மற்றும் கணவனால் கைவிடப்பட்டமை என்ற இரு காரணிகளும் பெண்தலைமைத்துவக் குடும்பங்களின் தோற்றத்திற்கான அடிப்படைக் காரணங்களாக உள்ளமை இனங்காணப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுப்பிரதேசத்தில் பெண் தலைமைத்துவக் குடும்பங்கள் பொருளாதார ரீதியாகப் பின்தங்கியவர்களாகவும் குடும்ப அங்கத்தவர்களின் ஆதரவற்ற நிலையிலும் வாழ்கின்றனர். இடப்பெயர்வுக் காலத்தில் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த ஆண்கள் சகோதரர்கள் திருமணமாகிய நிலையில் அந்தக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த பெண்கள் சீதன

நடைமுறை (வீடு, காணி, நகை கொடுத்தல்) காரணமாக திருமணமாகாத நிலை காணப்படுவதுடன், அனேகமான பெண்கள் தாய் அல்லது தந்தையருடன் தனித்து வாழும் போக்கும் இப்பிரதேசத்தில் காணப்படுகிறது. அத்தகைய பெண்களின் வயதெல்ல குறிப்பாக 40 – 45 இற்கும் இடைப்பட்டதாக உள்ளது. திருமணமான ஆண் சகோதரர்கள் தமது தாய் அல்லது தந்தையரை திருமணமாகாத பெண்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டு அவர்கள் தமது குடும்பத்துடன் வாழ்கின்றனர். திருமணமாகாத பெண்கள் வயது முதிர்ந்த (பெரும்பாலும் 80 வயதிற்கு அதிகமான) நோய்நிலையுடன் வாழும் தமது பெற்றோரையும் கவனிக்க வேண்டிய பொறுப்பும் காணப்படுகிறது.

தனித்திருக்கும் பெண்கள் தமது பெற்றோருடன் வசிக்கும் நிலையில் அவர்களுக்கென வீடமைப்பு வசதிகள் வழங்கப்பட்டாலும் போதிய வருமானமின்மை, ஏனைய ஆண் சகோதரர்களின் உதவியும் கிடைக்கப்பெறாமல் வீடமைப்புத் திட்டத்தினை பூர்த்தி செய்ய முடியாமல் உள்ளனர். அத்துடன் சிற்றுண்டிகளைத் தயாரித்து உணவகங்களுக்கு கொடுத்தல் மற்றும் சிறியளவிலான விவசாய நடவடிக்கைகள் மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்தில் பெற்றோர் மற்றும் தமக்குரிய செலவுகளை ஈடுசெய்கின்ற போக்கும் காணப்படுகிறது. ஆய்வில் பங்கேற்ற ஒரு பெண்ணின் கூற்று இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. ‘என்ற அம்மாவோட தனித்து வந்து குடியேறிய எனக்கு அம்மாவோட நான் இருந்தபடியால் வீட்டுத்திட்டம் கிடைச்சது ஆன... வீடு கட்டி முடிச்ச அம்மாட சீவன் சொந்த வீட்டில் தான் போகும் எண்டு பார்த்தன் ஆன.... அதுக்குள்ள அம்மா செத்திட்டா, அம்மாட செத்தவீடு கூட அரைகுறையாக கட்டின இந்த வீட்டில் தான் செய்தன் அதோட 31 ஆம் நான் அந்திரட்டி வீட்டில் குடுக்கல், பன்னாலை பிள்ளையார் கோவில் மண்டபத்தில் தான் செய்தன் (திருமணமாகாத பெண், 42).

வீடு மற்றும் உட்கட்டமைப்பு வசதிக்குறைவு

உணவு, மருத்துவம் மற்றும் குழந்தைகளின் கல்வித் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதில் உள்ள சவால்களும் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான சூழலில் குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் மிக முக்கியமான சவால்களில் ஒன்று. அங்குள்ள பல குடும்பங்கள் நிலமற்றவர்களாக மட்டுமன்றி வீடற்றவர்களாக, ஓலைக் குடிசைகள், ஓரளவு கட்டப்பட்ட வீடு அல்லது அவர்களது உறவினர்கள், நண்பர்கள் அல்லது தெரியாத நபர்களுக்கு சொந்தமான வீட்டுக்காணிகளில் வசிப்பவர்களாக இருக்கின்றமை இனங்காணப்பட்டுள்ளது. ‘எனக்கு சொந்தமாக நிலம் உள்ளது ஆனால் இன்னும் இராணுவ கட்டுப்பாட்டில் தான் உள்ளது. நான் பக்கவாத்தால் பாதிக்கப்பட்ட நபர் சக்கர நாற்காலி மற்றும் உறவினர் நிலத்தில் தற்காலிக தங்குமிடத்தில் இரண்டு குழந்தைகளுடன் தங்கியிருக்கிறேன்’ (ஆண், 56) என பங்கேற்பாளர் ஒருவர் கூறியுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. வருமானம் இல்லாததால், இங்குள்ள குடும்பங்களில் சிலர் தங்கள் குடும்பங்களுக்கு ஒரு தனி வீடு கட்ட முடியவில்லை. எனவே, புரவலர் குடும்பங்கள், உறவினர்கள் நிலத்தில் வசிப்பவர்கள் சவால்களை எதிர்கொள்கின்றனர். ‘என் மகளுக்கு வயதுக்கு வரும்போது நாங்கள் மிகவும் கஸ்டப்பட்டோம். எங்களுக்கு சொந்த வீடு இல்லை. மகளுக்கு பாதுகாப்பும் இல்லை’ (பெண், 48).

மீள்குடியேற அனுமதித்த பின்னர், தெரிவுசெய்யப்பட்ட குடும்பங்களுக்கென அரசு வீட்டுத்திட்டம் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. இதுவரை மூன்று கட்டங்களாக வழங்கப்பட்ட வீட்டுத்திட்டத்தில் 1வது கட்டத்தில் 8 இலட்சம் ரூபாயை பெரும்பாலான குடும்பங்கள் பெற முடிந்தது. பின்னர் இரு கட்டங்களிலும் 10 இலட்சம் ரூபாய் பெறுமதியான வீட்டுத்திட்ட உதவி வழங்கப்படுகிறது. வீட்டுத்திட்டத்தைப் பொறுத்தவரை, பயனாளிகள் தெரிவில் காணப்படும் பாரபட்சநிலை, ஊழியர்களின் அக்கறையின்மை, கட்டுப்பாணப் பொருட்கள், தொழிலாளர்களின் ஊதிய உயர்வு, தொழிலாளர்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாமை, வீட்டுத்திட்ட உதவித்தொகை கிடைப்பதில் காணப்படும் காலதாமதம் மற்றும் இடம்பெயர்ந்து வசித்த இடங்களுக்கும் சொந்தக் கிராமத்திற்கும் இடையிலான தூரம் போன்ற காரணங்களால் பெரும்பாலான குடும்பங்களால் தமக்குரிய வீடுகளைக் கட்டி முடிக்க முடியாத நிலை காணப்படுகிறது.

குறிப்பாக மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் வழங்கப்பட்ட 1ம் கட்ட வீட்டுத்திட்டங்கள் கூட இன்னும் பூரணப்படுத்தப்படாமல் உள்ள குடும்பங்கள் உள்ளன. ஆய்வுப்பிரதேசத்தில் ஒரு பங்கேற்பாளரின் குரல்கள் இங்கு கவனிக்கத்தக்கன. ‘ஒரு வீட்டைக் கட்டி முடிக்கிறவு எவ்வளவு கஸ்டம், என்னிடம் எதுவும் இல்லை. காதணிகள் கூட போய்விட்டன. இந்த வீட்டை முடிக்க நாங்கள் பலரிடம் கடன் வாங்கியிருக்கிறோம்’ (பெண், 54). அதேபோல், இதே ஆய்வு பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த மற்றொரு பங்கேற்பாளர், ஆம், நான் நகைகளை சொந்தக்காரர்கள் அல்லது தெரிந்தவர்களிடமிருந்து கடன் வாங்கினேன், ஏனென்றால் நான் வீட்டை முடிக்க வேண்டும். இப்போது நான் குடுக்கவேண்டிய கடன் சுமார் 7 முதல் 7 ½ லட்சம் (ஆண், 58).

அத்துடன் இக்கிராமத்தில் உள்ள பல குடும்பங்கள் தமக்குரிய வீடுகளை முழுமையாக அமைத்துக் கொள்வதற்காக வங்கிகள் அல்லது நிதிநிறுவனங்களிடமிருந்து கடன் வசதிகளை பெற்றுக்கொள்வதிலும் சவால்கள் காணப்படுகின்றன. மீள்குடியேறிய குடும்பங்களில் அதிகமானவர்கள் சிறியளவிலான விவசாய நடவடிக்கைகள் மற்றும் கூலித்தொழில் செய்வோராக உள்ளனர். அத்துடன் நில உரிமை தொடர்பான ஆவணங்கள் அவர்களின் பெற்றோரின் உடைமைகளாகவே உள்ள நிலையில் நில உறுதிப்பத்திரங்களை பெற்றோரின் பெயரில் இருந்து மாற்றிடு செய்வதில் சிக்கல்கள் உள்ளன. பெற்றோரின் இறப்பு மற்றும் இயலாமைநிலை காரணமாக வங்கிகளில் கடன் பெற்றுக்கொள்ள முயலும்போது காணி ஆவணங்களை உரிய வகையில் சமர்ப்பிக்க முடியாமை காணப்படுகிறது. இதனால் கடன்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலையில் உள்ளனர். சிலசந்தர்ப்பங்களில் கடன்கள் கிடைத்தாலும் மாதாந்த கட்டுப்பணத்தை மீள்செலுத்த

முடியாதநிலையும் குடும்பங்கள் எதிர்நோக்கும் இன்னொரு சவாலாகும். எனவே மேற்குறித்த நிலைமைகள் மீள்குடியேறிய குடும்பங்களின் பொருளாதார பாதிப்பை மேலும் பாதிப்புள்ளாக்குகிறது.

இராணுவத்தினரின் தொழில்முயற்சிகள்

இக் கிராமம் பல வருடங்களாக இராணுவக் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து வந்த நிலையில் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரும் அக்கட்டுப்பாடு தொடர்கிறது. குறிப்பாக கிராமத்தின் முழுமையான நிலப்பரப்பும் மக்கள் குடியேற்றத்திற்கென அனுமதிக்கப்படாமை, மக்கள் வசிப்பிடம், மற்றும் விவசாய நிலத்தில் பாதுகாப்பு வலயம் என்ற பெயரில் இராணுவத்தினரின் காவலர்கள் அமைக்கப்பட்டு இராணுவத்தினரின் தொழில் முயற்சிகள் இடம்பெற்று வருகிறது. இதனால் மீள்குடியேறிய குடும்பங்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகள் குறைந்து, அவர்களிடையே குறைந்த வருமானநிலையும் காணப்படுகிறது.

இராணுவத்தினரால் பொதுமக்களுக்குச் சொந்தமான நிலத்தில் விவசாய உற்பத்திகள் மேற்கொள்ளப்படுவதுடன் உற்பத்திகள் சந்தைப்படுத்தப்படும் வருகிறது. குறிப்பாக நீண்டகாலமாக கைவிடப்பட்ட நிலத்தில் 'புளி அறுவடை' (tamarind harvest) நல்ல விளைச்சலைக் கொடுத்திருக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் புளியின் விலை என்றுமில்லாதவாறு அதிகரித்து சந்தையில் தட்டுப்பாடு நிலவிய வேளையில் இக்கிராமத்தில் இராணுவத்தினரால் அறுவடை செய்யப்பட்ட புளி எல்லைப்பகுதியில் இருக்கும் குடும்பங்களுக்கு அதிக விலையில் விற்பனை செய்யப்பட்ட சம்பவங்களும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்நிலையில் போருக்குப் பின்னான சூழலில் கிராமத்தின் இராணுவத்தினரின் தொழில்சார் முயற்சிகள் மீள்குடியேறிய மக்களின் விவசாய நடவடிக்கைகளுக்கு 'நியாயமற்ற நன்மைகளை' (unfair advantage) உருவாக்குகிறது. இது யாழ்ப்பாணம் மீள்குடியேற்றப்பட்ட கிராமத்தில் நில உரிமையாளர்கள் மற்றும் நிலமற்ற மக்களின் பிழைப்புக்கு அச்சுறுத்தலாகும்.

இராணுவத்தினரால் இக் கிராமத்தில் தங்கள் சொந்த நோக்கத்திற்காக உணவகம், சலூன் மற்றும் பல்பொருள் அங்காடியைப் அமைக்கப்பட்டு பாவனையில் இருந்து வருகிறது. கிராமத்தில் மக்கள் மீள்குடியேற அனுமதிக்கப்பட்ட பின்னர் இராணுவத்தினரின் நோக்கத்திற்காக திறந்திருந்த குறித்த உணவகம், சலூன் மற்றும் பல்பொருள் அங்காடி இக்கிராம மக்களின் பயன்பாட்டிற்கும் அனுமதி வழங்கப்பட்டது. இதனால் மீள்குடியேற அனுமதி வழங்கப்பட்டமையினை அடுத்து, நீண்ட தூரத்தில் இருந்து வந்து தமது நிலத்தைத் துப்புரவு செய்தல் மற்றும் வீடமைப்பின்போது பசியாற்றுவதற்கென வேறு உணவகங்கள் ஏதும் இல்லாத நிலையில் மக்கள் இராணுவத்தினரின் உணவகங்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். அத்துடன் மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் தமது வீட்டுக்குத்தேவையான பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்தல் மற்றும் சிகை அழகுபடுத்தும் வகையில் இராணுவத்தினரின் பயன்பாட்டில் இருந்த பல்பொருள் அங்காடி மற்றும் சலூனைப் பயன்படுத்தி வருகின்றமை மீள்குடியேறிய மக்கள் மத்தியில் 'நியாயமான நன்மைகளாக' (fair advantage) உள்ளமையும் இனங்காணப்பட்டுள்ளது.

நடத்தை மற்றும் சவால்களைச் சமாளிக்கும் உத்திகள்

ஆய்வில் பங்குபற்றிய அனைத்து குடும்பங்களும் சொந்த நிலத்திற்குத் மீளத்திருப்புதல் மற்றும் மீள்குடியேற்றம் என்பவற்றை விரும்பும் மனப்பாங்களை வெளிப்படுத்தினர். குறிப்பாக இடம்பெயரும் போது பெற்றோராக இருந்த முதலாம் தலைமுறையினைக் காட்டிலும் அவர்களின் பிள்ளைகளாக (இன்று புதிய குடும்பங்களாக) இருப்பவர்கள் தமது பெற்றோருக்குச் சொந்தமான நிலத்தில் புதிதாகக் குடியேறுவதில் ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னர் சொந்த நிலத்தில் வீடுகளைக் கட்டுதல் மற்றும் சமுதாய மேம்பாட்டிற்கான பங்கேற்பிற்கான வாய்ப்புக்களை தேடுகிறார்கள். புதிதாக குடியேற அனுமதிக்கப்பட்ட போது நிலமற்றோராக இனங்காணப்பட்ட மக்கள் தமக்கென மாற்றீடாக கையளிக்கப்பட்ட மாதிரிக் கிராம வீடமைப்புக்குத் தமது வாழ்கையைப் பழக்கப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் ஏனெனில் நீண்டகாலமாக நலன்புரிநிலைய நெருக்கமான சூழலில் வாழ்ந்த மக்களுக்கு மாதிரிக் கிராம வீடமைப்பு உதவியாகவே அமைகிறது.

அத்துடன் சொந்த கிராமத்தில் குடியேறிய மக்களும் தமது கிராமத்திற்குத் தேவையான கல்வி, சுகாதார, போக்குவரத்து மற்றும் வாழ்வாதார வசதிகளை உருவாக்குதல் சார்ந்த பொறுப்புமிக்க அரசு மற்றும் அரசாசார்பற்ற அமைப்புக்களின் தேவைகளை நாடுவதில் அக்கறை காட்டுகின்றனர். புதிதாக மீள்குடியேறிய சூழலில் வீடமைப்பு, வருமான மார்க்கங்கள், சமுதாய-பண்பாட்டு அமைப்புக்களின் பற்றாக்குறை, பொழுதுபோக்கு வசதிக்குறைநிலை பற்றி அதிக சமையாகக் கருதி மனதளவில் கவலை கொள்வதாக வெளிப்படுத்தவில்லை. பெரும்பாலான புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் தங்கள் அன்றாட வாழ்க்கை பல பொறுப்புகளால் நிறைந்துள்ளது என்பதை ஏற்றுக்கொண்டனர்.

இக்கிராம மக்களின் நீண்டகாலம் தொடர்ச்சியாக நிலவிய இடம்பெயர்வு அனுபவங்கள் குடும்பங்களின் மேம்பாட்டினைப் பாதித்துள்ளது. எனினும் சொந்த நிலத்தில் புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் தமக்கு முன்னர் நடந்தவற்றை எண்ணிக் கவலை கொள்ள போதுமான நேரம் இல்லாதவர்களாக, என்ன நடந்தது என்று கவலைப்பட அவர்களுக்கு நேரம் கிடைப்பது கடினம், அத்துடன் மீள்குடியேற்ற சூழலில் தமது நிலை முற்றிலும் வேறுபட்டது என்ற மனநிலையை வெளிப்படுத்துகின்றனர். எனினும் மூன்று தசாப்தங்களுக்குக் கூடுதலான காலமாக நீடித்த மோதல் நிலவரம் காரணமாக இக்கிராமம் உட்பட்ட வடக்கு-கிழக்கிலிருந்து உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்த மக்கள் மட்டுமன்றி இந்தியாவிலிருந்து திரும்பும் அகதிகளையும் அவர்களின் சொந்தக் கிராமங்களில் அல்லது வேறு இடங்களில் குடியமர்த்துவது தொடர்பான கற்றறிந்த பாடங்களும் நல்லிணக்கமும் பற்றிய ஆணைக்குழுவின் விதப்புரைகளை அமுல்படுத்தும் மீள்குடியேற்ற அமைச்சின்

நி.பாஸ்கரன்

நடவடிக்கைகளும் இன்னும் துரிதப்படுத்தப்பட வேண்டும். எனவே போருக்குப் பின்னரான சூழலில் புதிதாக மீள் குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதாரம்சார் சமூக-பொருளாதார சவால்களைக் கையாளக் கூடிய பொறிமுறைகளின் தேவைப்படும் காணப்படுகிறது.

கோட்பாட்டு ரீதியான பகுப்பாய்வு

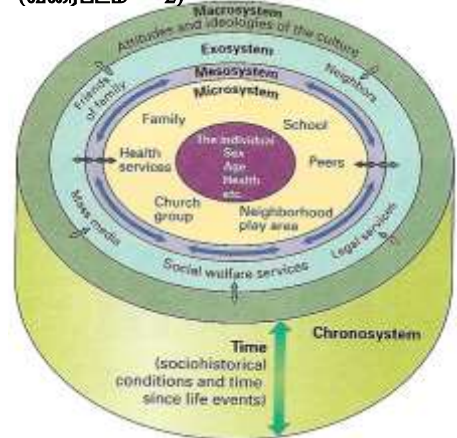
அண்மையில் மீள்குடியேறிய குடும்பங்களின் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதார சவால்களை பகுப்பாய்வு செய்து கொள்வதற்கு சூழலியல் கோட்பாடு (ecological theory) மற்றும் சமூக மூலதனக்கோட்பாடு (social capital theory) என்ற இரண்டும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சூழலியல் கோட்பாடு

சூழலியல் கோட்பாடு என்பது Urie-Bronfenbrenner (1917-2005) என்ற அமெரிக்கரினால் முன்வைக்கப்பட்டதாகும். மனித சமூக மேம்பாடு மற்றும் மனித நடத்தை முறையினை அவனுக்கு புறத்திலிருந்து கட்டுப்படுத்துவதில் சமூக சூழலின் இன்றியமையாமையினை இக்கோட்பாடு விளக்குகிறது. இவரது கோட்பாடு மனித சமூக வாழ்வில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் ஐந்து வகையான சூழல் முறைமைகளைப் பற்றி பிரதிபலிக்கிறது (வரைபடம் - 2). இக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் நோக்கும் போது, 'கால முறைமை' (chronosystem) முறைமையின் படி, புதிதாக மீள்குடியேறிய இக்கிராமத்தில் சமூக வரலாற்றுச் சூழ்நிலைகள் சார்ந்து ஏற்பட்ட போர் மற்றும் இடப்பெயர்வு உருமாற்றங்கள் கிராமத்தின் வாழ்வாதாரம் சார்ந்து மக்கள் எதிர்கொள்ளும் சவால்களுக்கு முக்கிய காரணியாக உள்ளது. இந்நிலையில், 'நுண்முறையில்' (micro system) உள்ளடங்கும் குடும்பம், பாடசாலை,சமய அமைப்புக்கள் மற்றும் சுகாதார வசதிகள் போன்ற அமைப்புக்கள் மக்களது சமூக பொருளாதாரம் விருத்தியுடன் தொடர்புறும் நிலையில் அவற்றின் மீள்புனருத்தாரண நடவடிக்கைகள் மீள்குடியேற்றத்தின் பின்னரான இன்றைய நிலையின் முக்கிய தேவைப்பாடாக உள்ளது.

(வரைபடம் - 2)

'இடைநிலை முறைமை' (Meso system) இன்படி, குடும்பம், சமுதாய மட்டத்திலான அமைப்புக்கள், பாடசாலை, சுகாதார வசதிகள், சந்தை வசதிகள் மற்றும் போக்குவரத்து போன்றவற்றின் மேம்பாடுசார்ந்து இவற்றிற்கு வெளியே இயங்கும் ஊடகம்சார் எடுத்துரைப்புக்கள் மற்றும் அரசின் நலன்புரி வசதிகள் கூடுதல் கவனத்தைப் பெறும்திலையில் அவற்றின் பரலவாக்கம் இக்கிராம மக்களின் மேம்பாடு சார்ந்த ஆரோக்கியமான வகையில் செயற்படுத்தப்பட வேண்டும். அத்துடன் 'புறநிலைமுறைமை' (exo system) முறைமையின் படி தனிநபர்கள் மற்றும் குழுக்களுக்கிடையே சிறப்பான இடைவினை வடிவங்கள் பேணப்பட வேண்டும். இவை கிராம மக்களுக்கிடையே நிலவும் வாழ்வாதாரம்சார் சவால்கள் மற்றும் அசாதாரண நிலைமைகளை வெற்றிகொள்வதற்கான சாத்தியப்பாடுகளை உருவாக்கும். பருநிலை முறைமையின் (macro system) படி, மக்களது வாழ்க்கை முறையில் அவர்களது பண்பாட்டின் அவசியத்தை முன்னிலைப்படுத்துகிறது. இதன்படி, வணக்கஸ்தலங்களைப் பின்பற்றவும், பண்டிகைகளை கொண்டாடுவதற்குமாக அழிவடைந்த வணக்கஸ்தலங்களை மீள்புனருத்தாரணம் செய்யவும், விடுவிக்கப்படாத பகுதிகளில் உள்ள வணக்கஸ்தலங்களை மக்களின் வழிபாட்டுக்கு அனுமதி வழங்கப்படுவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட வேண்டும். அத்துடன் கிராமத்தில் பாரம்பரியமாக நிலவிவந்த வணக்கஸ்தலங்கள் அழிவடைந்த நிலையில் அவற்றைப் மீள்புனருத்தாரணம் செய்ய அனுமதி மறுக்கப்பட்ட நிலையில், கிராம மக்களுக்கு அசௌகரியங்களையும் முரண்பாடுகளையும் ஏற்படுத்தும் வகையில் குடியிருப்புப் பகுதிகளில் புதிதாக அமைக்கப்பட்டு வரும் புதிய மற்றும் மாற்று வணக்கஸ்தலங்களின் பொருத்தப்பாடினமை பற்றியும் உரிய தரப்பினர் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும்.

சமூக மூலதனக்கோட்பாடு

ரொபட் பட்னம் (Robert Putnam, 2001) என்பவர் சமூக மூலதனம் என்னும் விடயம் பற்றி ஆராய்ந்து எழுதியிருந்தார். சமூக உறவுகள் வளங்கள் (social relationships are resources) என்று சமூக மூலதனக் கோட்பாடு கூறுகிறது. மேலும் இந்த 'வளங்கள்' (resources) மனித மூலதனமாக முடியும். மனித மூலதனம் என்பது ஒரு தொழிலாளி அல்லது மனிதனின் திறன்கள் மற்றும் வெளியீட்டின் (output) பொருளாதார மதிப்பாகும். இந்நிலையில் சமூக மூலதனம், பொதுவாக உறவுகள் (relationships) மற்றும் சமூக வலைப்பின்னல்களில் (networks) இருந்து வரும் மதிப்புடன் தொடர்புடையது. எனவே சமூக மூலதனம் என்பது ஒரு சமூகத்தில் வாழும் மற்றும் வேலை செய்யும் மக்களிடையே காணப்படும் உறவுகளின் வலையமைப்பாகும். இந்த சமூக வலைப்பின்னல்கள் சமுதாயங்கள் மற்றும் அமைப்புக்களை வினைத்திறனாகச் செயல்பட உதவுகின்றன. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், ஒருவரது சமூக மூலதனம் அவர்களின் கொண்டிருக்கும் வலையமைப்புக்களைக் குறிக்கும்.

அண்மையில் மீள் குடியேறிய இக்கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், மீள்குடியேற தயாராக உள்ள மக்கள் மத்தியில் தாம் சார்ந்துள்ள சமுதாயத்தின் சக அங்கத்தவர்கள் மற்றும் நிறுவனங்களின் அதிகாரிகளுடன் நல்லதொரு வலையமைப்பைக் கொண்டிக்க வேண்டும். அவ்வலையமைப்புக்கள் இக்கிராம சமுதாயத்திற்கு வெளியே உள்ள சமுதாயங்கள் மற்றும் அமைப்புக்களுடன் சாத்தியமான உறவுமுறைகளை வைத்திருக்க உதவுவதுடன் நிலைபேறான சமுதாய மீள்கட்டுமானத்திலும் பங்காற்றும். ஏனெனில் சமூக மூலதனத்தின் முக்கிய பண்பு யாதெனில், அது பயன்பாட்டினால் குறைவதில்லை. ஒரு அமைப்பாண்மை வளரும்போது அமைப்புடன் சேர்ந்து (தன்னைத்தானே) உருவாகிறது. இருப்பினும், சமூக மூலதனம் அது பயன்படுத்தப்படாவிட்டால் அது குறைந்துவிடும்.

சமுதாய மூலதனத்தை புதிதாக உருவாக்குவது முக்கியமான விடயம் அகும். ஆனால் சமுதாய மூலதனம் சமுதாயத்திடம் ஏல்வே காணப்படும் ஒன்றாக இருப்பதால் மக்கள் அதனைப் பயன்படுத்த வேண்டும். சமுதாயத்தில் உள்ளடங்கியிருக்கின்ற ஆற்றல்களைப் பயன்படுத்தி மக்களுக்கு சமூக மூலதனத்தைப் பயனுள்ள வழியில் பிரயோகிக்க உதவுவதுதான் சமுதாய மேம்பாடு' (Alison, 2004). அத்துடன் 'வறியோருக்கும் விளிம்புநிலை (marginalised) மனிதருக்கும் கைகொடுத்து உதவக் கூடியது சமூக மூலதனம் என்ற சொத்துதான். இது அவர்களிடம் இருந்தால் இதை வைத்துக்கொண்டு ஏனைய மூலதனங்களையும் பெற்றுக்கொள்ளலாம். ஏற்படைய வாழ்க்கைத் தரத்தையும் அடையலாம்' (Mubangizi, 2003). சமுதாய மேம்பாட்டில் சமூக மூலதனத்தின் முக்கியத்துவம் தொடர்பான மேற்குறித்த எடுத்துக்காட்டுக்களும் போருக்குப்பின்னராக மயிலிட்டி வடக்குக் கிராமத்தில் அண்மையில் புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதார சவால்களை வெற்றிகொள்வதற்கான சிபாரிசுகளை முன்மொழிதலில் பற்றிய இவ்வாய்விலும் முக்கிய கவனத்தைப் பெறுகின்றன. நீண்டகால தொடர்ச்சியான இடப்பெயர்வினால் இக்கிராமத்தில் இருந்து வெளியேறி புலம்பெயர்ந்த மூத்த சந்ததியினர், அவர்களின் பிள்ளைகள் மற்றும் இன்று மீள்குடியேறி உள்ள மக்களிடையே பொதுநோக்குடைய வலுவான வலையமைப்புக்கள் உருவாக்கப்பட்டு அவற்றின் சேவைகளும் இக்கிராமத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு அவசியமாகின்றது.

முடிவுரை

புதிதாக மீள்குடியேற்றப்பட்ட குடும்பம் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வாதார சவால்கள், கிராம சமுதாயங்களுக்கிடையேயான சமூக உறவை நிர்ணயிக்கும் பல்பரிமாண பண்புகளை இந்த ஆய்வு இனங்கண்டுள்ளது. இந்த குறைந்த வருமானம் கொண்ட குடும்பங்கள், நடுத்தர வருமானம் கொண்ட விவசாயிகள் தமது நிலம் தொடர்பான சட்டப்பூர்வ உரிமைகளைக் கொண்டுள்ளனர். அதேவேளை அவ்வரிமை புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்களின் பெற்றோரின் உரிமைகளாகவே உள்ளது. அவற்றை மீளப்படுத்தும் மற்றும் பெற்றோரில் இருந்து பிள்ளைகளுக்கு கைமாற்றம் செய்யவேண்டிய தேவைப்படும் உள்ளது. அதே நேரத்தில் இக்கிராமத்தின் பெரும்பகுதி நிலம் இன்னும் இராணுவத்தினரின் சட்டவிரோத நில ஆக்கிரமிப்புக்குட்பட்டுள்ளது. விவசாய நிலங்கள் அனுமதிக்காததால் மீள்குடியேற்றத்திற்குப் பின்னர் மக்களின் வாழ்வாதாரம் பாதிக்கப்படுகிறது. இந்த கிராமத்தைப் பொறுத்தவரையில் அதன் முக்கியமான மற்றும் விரைவான போக்குவரத்துக்கான வீதி இன்னும் பாவனைக்கு அனுமதிக்கப்படாமல், இராணுவ கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது. இப்பாதை மக்களின் போக்குவரத்திற்கென மீள அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். அத்துடன் இடப்பெயர்வுக்கு முன்னர் இருந்துபோல மக்களின் நலன்சார்ந்த வகையில் வைத்தியசாலை, சந்தை வசதி, மற்றும் தபாலகம் என்பன மீள ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும்.

நிலமற்றோர் மற்றும் நிலமற்ற இயலாமையற்ற நபர்கள் எதிர்கொள்ளும் சவால்களாக வறுமைநிலை, குடும்ப அங்கத்தவர்களால் புறக்கணிக்கப்படுதல், நிலம் மற்றும் சொத்துக்கள் தொடர்பான உரிமைகளை வெளிப்படுத்த முடியாமல், வீடற்றநிலை, மருத்துவ வசதிகள் மற்றும் அணுகல் வசதிகளின் குறைபாடுகளும் இனங்காணப்பட்டுள்ளன. புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் மற்றும் பெண்தலைமைத்துவக் குடும்பங்கள் போதிய வளங்கள் மற்றும் முன்முயற்சி இழப்பு காரணமாக தற்போதுள்ள இடங்களில் எந்தவித தொழில்வாய்ப்பையும் பரந்தளவில் முன்னெடுக்க முடியாதுள்ளது. இதனால், அவர்கள் அரச உதவி மற்றும் அரசுசார்பற்ற நிறுவனங்களின் உதவியை எதிர்பார்த்துள்ளனர். அரசு அல்லது அரசுசார்பற்ற நிறுவனங்களால் வழங்கப்படும் கழிவுறைத் திட்டங்கள் மற்றும் வீட்டுத் திட்டங்களில் இயலாமையற்ற நபர்கள் மற்றும் நிலமற்ற இயலாமையற்ற நபர்களுக்கு சிறப்பு ஒதுக்கீடுகள் தேவை. எனவே யாழ்ப்பாணத்தில் புதிதாக மீள்குடியேறிய குடும்பங்கள் எதிர்நோக்கும் வாழ்வாதார சவால்களின் சமூக-பொருளாதார தளங்கள் குறித்த போருக்குப் பின்னரான ஒரு கிராமத்தை மையமாகக் கருப்பொருள் பகுப்பாய்வான இவ்வாய்வானது, அக்குடும்பங்களின் சமகால சமுதாய வாழ்வியலைப் புரிந்து கொள்ள உதவுகிறது. அத்துடன் புதிதாக மீள்குடியேறிய மக்களது பங்கேற்புடன் சமுதாய மட்டத்திலான புனர்வாழ்வுச் செயற்பாடுகளை முன்னெடுக்கப்பட வேண்டிய தேவைப்படாதினை இவ்வாய்வு முன்மொழிகிறது. இது புனர்வாழ்வுக்கான பல்துறை அணுகுமுறையின் அடிப்படையிலான செயற்றிட்டமாக பொறுப்புக்களையும் மனித மற்றும் நிதி வளங்களையும் சமுதாய மட்ட நிறுவனங்களுக்கு பரவலாக்குதல் ஆகும். இவ்வணுகுமுறையானது அரசு மற்றும் அரசுசார்பற்ற நிறுவனம், வெளிச்சேவைகள், சமூகப்பணிசார் இடையீடுகள் (socialwork intervention) என்ற அடிப்படையில் ஏனைய சமுதாயமட்ட அமைப்புக்களுடன் கூட்டிணைந்த அடிப்படையில் மீள்குடியேறிய குடும்பங்களின் நலன்சார்ந்து செயற்படுவதாக அமைய வேண்டும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

Tolfree, D. (1995). *Roofs and Roots. The Care if Separated Children in the Developing World. Save*

the Children. Aldershot: Arena Ashgate Publishing Limited.

- Alston, L.J. & Libecap, G.D. (1999). A Model of Rural Conflict: Violence and Land Reform Policy in Brazil'. *Environment and Development Economics*, 4: 135–160.
- Arasaratnam, S. (1982). Social History of a Dominant Caste Society: The Vellalar of Northern Ceylon (Sri Lanka) in the 18th century. *Journal of the Indian Economics and Social History Review*, 18 (3&4):377-391).
- Balasooriya, A. (2013). Issues at the Own Backyard: Caste Based Socio- Economic Inequalities in Intra- Tamil Community in Northern Sri Lanka, *Journal of International Development and Cooperation*, 19,(3),15-29.
- Banks, M. (1996). 'Caste in Jaffna,' Pp. 61-76. In Leach E. eds., *Aspect of caste in South Indian Ceylon and Northwest Pakistan*, Cambridge: Cambridge University Press.
- Bastian, S. (2009). The Politics of Land Reform and Land Settlement in Sri Lanka. Retrieved March 25, 2019 from [http://www.sunilbastian.com/articles-details/\(2009\)-politics-of-land-reform-and-land-settlement-in-Sri-Lanka--test.html](http://www.sunilbastian.com/articles-details/(2009)-politics-of-land-reform-and-land-settlement-in-Sri-Lanka--test.html)
- Beteille, A. (1970). Peasant Association and the Agrarian Class Structure. In *Constitutions to Indian sociology*, 4, (1), 126- 139.
- Bremner, F. (2013). Recasting Caste: War, Displacement and Transformations". *International Journal of Ethnic & Social studies*, 2(1):31- 56.
- Brow, J. (1992). *Themes in Agrarian Changes*, New Delhi: Sage Publications.
- Gilchrist, A. (2014). *The well-connected Community: A networking approach to community development*, the Policy Press, Britol.
- Creswell, W. J. (2003). *Research Design: Qualitative, Quantitative, and Mixed Methods Approaches*. London: Sage.
- Daniel, E. V. (1992). *Three Dispositions towards the Past: One Sinhala, Two Tamil*. Colombo: Studies in society and culture: Sri Lanka Past and Present in Association with the National Libraries of Sri Lanka.
- Daniel, E. V. (1996). *Charred Lullabies: Chapters in an Anthropology of Violence*. Princeton University Press.
- De. Alwis, M. (2004b). The Purity of Displacement and the Re-territorialization of Longing: Muslim Women Refugees in North-Western Sri Lanka, W.Giles & J.Hyndman (eds), *sites of Violence : Feminist Politics in conflict Zones*, Berkely: University of California Press.
- Moral Mothers and Stawart Sons: Reading Binaries in a Time of War, In L. Lorentzen & J. Turpin (eds), *The Women and War Reader*. New York: New York University Press.
- De Mel, N. (2007). *Militarizing Sri Lanka: Popular Culture, Memory and Narrative in the Armed Conflict*. New Delhi: Sage
- Djurfeldt, G. and S. Linderberg. (1973). Some Features of the Political Economy of Agriculture in a Tamil Village. *Social Scientist*, 11(1): 27- 42.
- Gough, E. K. (1960). Caste in a Tanjore Village, Pp. 11- 60. In E.R. Leach eds., *Aspects of Caste in South India, Ceylon and North -West Pakistan*, Cambridge University Press.
- Gough, K. (1989). *Rural Change in South India, 1950's – 1980's*. Delhi: Oxford University Press.
- Grossholtz, J. (1984). *Forging Capitalism Patriarchy: The Economic and Social Transformation of*

Feudal Sri Lanka and its Impact on Women. Durham: Duke University Press.

- Gunasinghe, N. (1985). Peasant Agrarian Systems and Structure Transformations in Sri Lanka', In C. Abeyasekera eds., capital and Peasant Productions Studies in the Continuity and Discontinuity of Agrarian Structure in Sri Lanka. Colombo: Social Scientists' Association.
- Gunasinghe, N. (1996). Land Reform, Class Structure, and the State in Sri Lanka: 1970-1977. In Perera, S. eds., Newton Gunasinghe: selected essay. Colombo: Social Scientists' Association.
- Gunasinghe, N. (1992). Transformation and Trajectories of Agrarian System in Jaffna and Nuwara Eliya Districts, In Brow, J & J .Weeramunda. (ed). Agrarian Changes in Sri Lanka. New Delhi: Sage Publications.
- Harilal, K. N. & Eswaran, K. K. (2018). The Agrarian Question and Mechanization of Agriculture in Kerala. Review of Agrarian Studies, 8(1): 1- 27.
- Hyndman, J. and de Alwis, M. (2005). Performning the Pass: Conflict, Mobility and Displacement in Sri Lanka, B.P.Lorente, N.Piper, S.Sui-Hua & B.Yeoh (Eds), Asian Migrations: Sojourning, Displacement, Homecoming and other Travels. Singapore: Asian Research Insitute.
- Kumar, D. (1962). Caste and Landlessness in South India'. Comparative Studies in Society and History. 4 (3): 337-363.
- Landlessness and Land Rights in Post- Tsunami Sri Lanka. (2005). Centre for Policy Alternatives Commissioned by IFRC. Retrieved March 15, 2019 from https://www.cpalanka.org/wpcontent/uploads/2007/8/IFRC_land_study.pdf.
- Marshall, M. N. (1996). Sampling for Qualitative Research, Family Practice, 13(6): 522-525.
- Marvasti, A. B. (2004). Qualitative Research in Sociology: An Introduction. London: Sage Publications.
- McGilvray, D.B. (2008).Crucible of Conflict: Tamil and Muslim society on the East Coast of Sri Lanka. Durham: Duke University Press.
- Mohanty, B.B. (2016). Critical Perspectives on Agrarian Transition – India in the Global Debate. Routledge: London and New York.
- Morrison, B. et al. (1979). The Disintegrating Village: Social Changes in Rural Sri Lanka. Colombo: Lake House Investments.
- Mubangizi, B.C. (2003). Drawing on Social Capital for Community Economic Development: Insights from South African Rural Community, Community Development Journal, 38 (2)
- Obeyesekera, G. (1967). Land Tenure in Village Ceylon. Cambridge: Cambridge University Press.
- Peiris, G.H. (1991). An Appraisal of the Concept of a Traditional Tamil Home Land in Sri Lanka. Sri Lanka Ethnic Studies. IX (1), 13-39.
- Putnam, R. (2001), Blowing Alone: The Collapse and Revival of American Community, Simon and Schuster, New York.
- Pfaffwnberger, B.(1982). Caste in Tamil Culture: The Regiuous Foundations of Sudra Domination in Tamil Sri Lanka. New Delgi: Vikas Publishing House.
- Pyone myat Thu. (2012). Access to land and Livelihoods in Post -Conflict Timor, Leste.Australian Geographer.43 (2), 197 – 21
- Ramakumar, R. (2018). Selecting a “Village” in the Malabar Region, Kerala, India: A Note, Review of Agrarian Studies, 8(1), 100-108.

- Redfield, R. (1955). Peasant Society and Culture. Chicago: University of Chicago Press.
- Schrijvers, J. (1999). Internal Refugees in Sri Lanka: The interplay of Ethnicity and Gender, European Journal of Development Research, 9 (2):62-82.
- Singh, N. (2004). Rural Sociology. Lucknow: Pralshan Kendra Publication.
- Sivathamby, K. (1985). Some Aspects of the Social Composition of the Tamil of Sri Lanka, In Socia; Scientists' Association (ed), Ethnicity and Social Change in Sri Lanka. Colombo: Social Scientists Assovistion.
- Somasunderam, D. (1998). Scarred Minds: The Psychological Impact of War on Sri Lankan Tamil. Colombo: Vijitha Yapa.
- Somasunderam, D. (2007). Collocetive Truma in Northern Sri Lanka: a Qualitative Psycho-Social Ecological Study, International Journal of Mental Health System, 1 (5): 1-27.
- Somasunderam, D. and Sivayokan, S. (2013). Rebuilding Community Resilience in a Post-War Context: Developing Insight and Recommendations- A Qualitative Study in Northern Sri Lanka'. International Journal of Mental Health Systems, 7 (3): 1-24.
- Sorensen, B.R. (1996). Relocated Lives: Displacement and Resettlement in the Mahaweli Project, Sri Lanka. Amsterdam: VU University Press.
- Srinivas, M.N. (1998). Village, Caste, Gender and Methods: Essay in India Social Anthropology. Oxford: Oxford University Press.
- Sriskandarajah, D. (2006). Socio- Economic Inequality and Ethno- Political Conflict: Some Observations from Sri Lanka. Contemporary South Asia, 14(3):341- 356.
- Srivardena, S.S.A.L. (1986). Land settlement in Sri Lanka. Special Report Economic Review, 12, (6).
- Tambiah, S.J. (1958). The Structure of Kinship and Its Relationship to Land Possession and Residence in Pata Dumbara, Central Ceylon'. Journal of the Royal Anthropological Institute, 88(1), 21-44.
- Tuder Selva et al. eds., (2009), Casteless and Caste-blind? Dynamics of Concealed Caste Discrimination, Social exclusion, and Protest in Sri Lanka. Colombo: Kumaran Book house.
- Waiting to Return Home Continued Plight of the IDPS in Post- War Sri Lanka. (2015). The Oakland Institute. Retrieved September 10, 2019 from <https://www.oaklandinstitute.org/waiting-return-home-new-report-reveals-continued-plight-idps-post-war-sri-lanka>.
- Weeramunda, A.J. (1982). Transforming Peasants: Social Changing in Dry Zone Settlement Scheme. Colombo: Department of Sociology.

ஆய்வாளர் பற்றி

நி.பாஸ்கரன் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக கலைப்பீடத்தின் சமூகவியல் துறையின் விரிவுரையாளராக பணியாற்றுகிறார். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் சமூகவியலில் முதல் வகுப்பில் சிறப்புப்பட்டம் பெற்றதுடன் புதுடெல்கியில் அமைந்துள்ள தென்னாசியப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகலைமாணி மற்றும் முதுதத்துவமாணியியல் பட்டப்படிப்பினை மேற்கொண்டவர். போருக்குப் பின்னரான சமூக முரண்பாடுகள், இளையோர் மற்றும் பெண்கள் வலுவூட்டல், இடப்பெயர்வு மற்றும் கிராமிய சமுதாயங்கள், விசேடதேவையுடையோர், சமூகப்பின்னடைவு மற்றும் சூழலும் சமூகமும் தொடர்பான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வருகிறார்.

ORCID

நி.பாஸ்கரன் <https://orcid.org/my-orcid?orcid=0000-0001-8480-3641>